

Sáfrány Zsuzsa

EGY·SÉG

EGY-SÉG

Sáfrány Zsuzsa

EGY-SÉG

„Eljött az idő, hogy megerősítsük
az Emberiség alapvető egységét,
és hogy azért dolgozzunk, ami összeköt minket,
és ne azért, ami megoszt.”

© Sáfrány Zsuzsa
Budapest, 2015

Szerkesztés: Illés Gergely
Korrektúra: Vollner Judit

A kötetet Csöllei Balázs tervezte és tördelte
Borítófotó: Flégó Péter

Kiadta a MI-TI-ÉN Alapítvány
www.joakaratavilagban.hu

Munkatársak:
Schweickhardt Zsuzsa
Stieda Daphne
Kováts-Pálffy Zsuzsa

ISBN 978 963 12 1018 7

Nyomdai kivitelezés: Prime Rate Kft.
Felelős vezető: Tomcsányi Péter

Bach Melittának ajánlva

És hálás köszönettel mindazoknak, akik az ÉLET ezen szakaszán – e világba érkezésem óta – valamilyen formában jelen voltak... Közvetlenül segítettek, támogattak, vagy éppen akadályokat gördítve elém, neveltek, tanítottak.

Külön hálával tartozom azoknak, akik ezen írások megszületését és formába öntését végigbábáskodták...

Tartalom-jegyzék

Előhang	11
Hogy miért írom le mindezt? • Hogy ki vagyok? • Kérdéseim az életem okán, során... • Hogy miben hiszek?	
Bevezetés	31
Tartalom-térkép	35
Lehetőség	37
Élővé tétel • Egység • Pillanat hatása • Minden egy • Lehetőség	
Teremtett világ	51
Mit is kell bizonyítani? • Mit jelent a teremtett világ? • Összhang	
Ciklikusság	59
Születés - halál... • Életben vagyunk • Valami új születése • Bomlás • Lépőkövek Lehorgonyzás • Köz-köd • Köz-tudat • Születő csend • Individualizmus Tudat-tágulás	

Én-mi	87
Mester-ség • Megvilágosodás • Jézus és mi • Kincs • Mire érdemes figyelni? • Változtatás-elfogadás • Együtt-érzés • Egyesítés – híd Mit jelent embernek lenni? • Szűnyog • Kinek a viszonya? • Hány világ közepe van? • Nézőpontváltás • Átalakuló kérdés Élet-öröm • Képes-ség • Az önzés világa nem számolható fel önzéssel • Az egy-ség színei	
Megoszt-ás	121
Birtoklás • Céltévesztés • Változtatás Mit jelent egy ezres? • Túlburjánzás – hiány • Gondolatok a pénzről • Új kommunizmus • Cserealap – alap csere • Merjünk	
Közös-ség	147
Közös-ség érzése • Felelősség • Társadalmi kérdések • Együtt gondoljuk • Közösségi önismeret • Globalizáció – Magyarország • Nő világ	
Rajtunk áll	163
Milyen életet szeretnénk élni? • Igen • Jóakarat • Köz-szolgálat • Lehetséges módszerek • A sodródás vége	
Összefog(lal)ás	181
Önéletrajz	185

A szavaknak mélységük van, rámutatnak valami sokkal mélyebbre, mint ahogy a hétköznapiakban használjuk őket. (Gondoljunk csak például az egy, élet, élet-halál, szeretet, érték, elfogadás, elégedettség stb. szavainkra.) Tulajdonképpen jól szimbolizálja ez mai világunkat. Van maga a JELEN-tés – a valódi tartalom – és van a ráakódott formaiság. Ha egy-egy szavunkat megvizsgáljuk, azt láthatjuk, hogy értelmezésük annyiféle, ahányan vagyunk, ugyanakkor rendelkeznek valami sokkal többel, mélyebbel, valami egyetemessel. És a lényeg pont abban rejlik. Érdeemes lenne újragondolnunk őket, hiszen problémáink jelentős részére magukban rejtik a kulcsot.

Előhang

Hogy miért írom le mindezt?

Azért, mert azt gondolom, hogy érdemes és kell beszélni, írni azokról a dolgokról, kérdésekről, amik – szerintem – legbelül mindannyiunkat valamilyen módon foglalkoztatnak.

Tudom, hogy minden le van már írva. Tudom, hogy nagyon sok hiteles ember beszél és beszélt már ezekről a témákról.

Tudom, hogy nem tudok semmi újat mondani. De azt is tudom, hogy a megértésnek különböző szintjei vannak, és hogy a nagyon bonyolultnak, távolinak és elvontnak tűnő dolgok gyakran sokkal, de sokkal egyszerűbbek, mint aminek látszanak.

Kérdésfeltevéseim, a válaszok és az életem értelmének kutatása során eljutottam valahova, amiről azt gondolom, most átadható – hátha ráismer valaki saját kétségeire, kérdéseire, hátha segít valakit, valamit, hátha megerősít valakit, valamit. Ahogy az én életem egy adott pontján ez velem is megtörtént.

Hogy ki vagyok?

A „való világnak” nevezett világban nehezen tudnám magam definiálni. Nem törtem előre semmilyen ranglétrán. Nincs diplomám, nincs állásom – „csak” hivatásom. Nem birtokolok nagy dolgokat, nem vittem véghez nagy tetteket, nincsenek különleges képességeim, és nem volt nagy megvilágosodásom sem. Nem tűnök ki semmivel, és nem is vágyom rá, hogy így legyen.

Az egyetlen dolog, amit biztosan elmondhatok magamról, hogy egy vagyok a jelenleg a Földön élő milliárdnyi ember közül. Ami érdekessé teszi ezt az állítást, az az, hogy már ebben a pillanatban is más ennek a milliárdnyi embernek az összetétele, hiszen emberek születtek és haltak meg ez alatt az egy pillanat alatt is, amikor ezt írom. És mennyit változott ez azóta is...! Tehát egy vagyok, aki halad az úton, és – ugyanúgy, mint mindannyian –, éli a tapasztalatokkal teli életét. Ezen az úton bennem kérdések száza merült fel (ahogy gondolom, e sorok olvasóiban is) az étellel-halállal és ezek értelmével kapcsolatosan – azzal, hogy ki is vagyok én, mit jelent embernek lenni, és mi a célja létezésünknek. Ami talán kicsit megkülönböztet a többségtől, hogy a felmerülő kérdések és az a belső kép, ami bennem élt, soha nem hagytak nyugodni. Mindig valamiféle ellentmondást éreztem aközött, amiben és ami szerint élünk, és aközött, amit legbelül éreztem. Valamifajta kettősséget éltem meg mindenben. Folyton azt éreztem, hogy van valami a felszín mögött, van egyfajta mély összekapcsolódottság mindenben és minden mögött, és a világ mégis mást mutat – másban, máshogy élünk. Folyton azt

éreztem, hogy lehetne valahogy másképp is élni, lehetne valahogy másképp is működni, lehetne valahogy másképp... És akkor egész más lenne az az élet, amit, itt a Földön töltünk.

Azt kell mondjam, hogy a megértés útján engem igazán ez a belső hang, a hit és a „józan paraszti ész” vezetett és vezet.

Kérdéseim az életem okán, során...

(ön-ÉLET-rajz, kicsit másképp)

Emlékszem, hogy már gyerekkoromban sem értettem, hogy mit és miért tartanak a felnőttek fontosnak. Nem értettem például, hogy kit neveznek idegennek, és ő mitől az? Miért veszekednek, küzdenek állandó jelleggel, miért nem hallgatják meg inkább egymást, miért nem arra figyelnek, amit a másik mond vagy mondani akar? Miért harcolnak folyton? Miért nem azt érzik, látják, amit én, hogy mindegyikük szerethető? Miért annyira fontos, hogy valamit megszerezzenek? Nem értettem, hogy mit jelent az, hogy az enyém vagy az övé, és meddig az? Miért hajszolnak valamit, ahelyett, hogy észrevennék, ami már ott van? Miért nem látják meg a jó dolgokat? Miért nem örülnek? Miért nem boldogok, miközben megvan erre minden lehetőségük?

Ezek a kérdések meg is maradtak bennem mind a mai napig, csak már nem a felnőttekre, hanem mindannyiunkra vonatkozóan. És rendszeresen fel is teszem őket magamra és mindannyiunkra vonatkozóan is!

Visszagondolva minderre az az érdekes, hogy bár nem értettem miért vannak így a dolgok, soha nem gondoltam azt, hogy mindez értelmetlen lenne, hiszen valamiért mégis csak így, és ez van.

Emlékszem, hogy a nagypapám halálakor mennyire nagy fájdalmat éreztem, hogy elveszíttem őt – Őt, aki szinte az egyetlen volt, akivel beszélni lehetett hasonló kérdésekről. Ő volt az egyetlen, akivel beszélni lehetett például a halálról. Akkor ott a temetésen valamit valószínűleg nagyon megértettem. Persze akkor ez még nem volt tudatos, hiszen tizenkét éves voltam. Mindenki arról beszélt, hogy szegény nagypapa... És sírtak... A saját magam fájdalmán és az ő fájdalmukon keresztül értettem meg, hogy igazán nem őt siratjuk, hanem magunkat. Akkor ott azt éreztem, hogy neki már jó, és mindenki csak magával van most elfoglalva. Azt is éreztem, hogy ennek helye van, sőt nagyon fontos, ami történik, de azt is éreztem, hogy van valami más is, valami több ennél... Persze ezekről nem lehetett beszélni senkivel, mert ezek a kérdések tabuk, és mindenki kizárólag a veszteségre, a saját veszteségére koncentrált. Azok a kérdések, hogy mit is jelent az elmúlás, a halál, miért is félünk ettől, azok el nem hangozhatnak. Visszagondolva valószínűleg ott szembesültem először azzal, hogy a kérdéseim teljesen helyénvalóak. És talán akkor értettem meg azt is, hogy a válaszok az élettel és a halállal kapcsolatosak. Azzal, hogy mit nevezünk életnek, mit halálnak, és mi mindezek értelme. Azzal, hogy kik is vagyunk valójában.

Akkor és ott éreztem meg, hogy a problémáink nagy része abból adódik, hogy az emberek közötti kapcsolat alapja az „én”. Ez áll a középpontban. Hogy valamit ettől nem látunk. Nem látjuk egymást, nem látjuk a folyamatokat, nem látjuk a világot, az ÉLET-et, teljes valójában. De ezek a válaszok csak most vannak meg tudatosan – akkor, ott csak sejtések és további kérdések elindítói voltak. Egyszerűen nem értettem, hogy van ez. Csak én látom és én érzem így?

A középiskolás évek, majd az azt követők újabb kérdéseket hoztak.

Nem értettem, hogy a (tan)tárgyi tudás mitől tesz jobb emberré valakit. Hogy lehet ez bármiféle mérce ember és ember között? Nem értettem, miért kell feltétlenül diploma ahhoz, hogy „valaki” legyen. Nem értettem, hogy az iskolában miért nincs szó szinte semmi olyan dologról, ami engem és az összes osztálytársamat igazán foglalkoztat. Nem értettem, hogy mindeközben miért mondja mindenki azt, hogy „az iskola az életre nevel”!?

Nem értettem, hogy miért van az, hogy az akkor még fennálló rendszerrel (szocializmus) senki – legalábbis az én környezetemből senki – nem ért egyet, mégis azt szolgálja, abból és aszerint él. Hogy lehet ez?

Aztán, ahogy nőttem és figyeltem az eseményeket, egyre kevésbé értettem, miért jár mindenki azon az úton, amelyről világosan látható, hogy nem vezet sehova, illetve mindig ugyanoda, ugyanazokhoz a problémákhoz visz vissza. Nem értettem, hogy miért nem veszik, vesszük észre azt, ami annyira nyilvánvaló, hogy az anyagi lét, a „hétköznapi robotja” nem minden. Kell lennie valaminek, ami ezen túl értelmet ad annak, hogy megszülettünk, itt vagyunk, élünk. Amikor azonban erről beszéltem vagy kérdeztem bárkit, úgy néztek rám, mintha nem volnék normális. Ebből aztán arra következtettem, hogy biztos így is van, és ezek a kérdések nem kérdések, hogy valamit biztos én látok rosszul. El is rejtettem mindezt, nem kérdeztem, nem beszéltem erről. Megpróbáltam kizárólag az anyagi világ törvényeihez alkalmazkodni. De persze a háttérben figyeltem a világot tovább... Mert valami, ott legbelül, nem hagyta továbbra sem elfogadni, hogy a világ ennyi és nem több.

Nem értettem például, hogy az, aki soha rá nem néz egy másik emberre, de gazdag és úgymond befolyásos, az miért kap minden szinten nagyobb elismerést, mint például egy anya, aki „csak” otthon neveli a gyermekét. Egyáltalán azt sem értettem, hogy mit is jelent pontosan az, hogy „valakinek a gyermeke”...

Ezzel a dologgal igazán akkor szembesültem, amikor megszületett a lányom. Milyen fura ez, hogy nincs is erre más szavunk, csak birtokviszonyban leírható. Szóval, amikor Ő a világra jött, akkor éreztem át igazán újra (nagyapám halálát követően), hogy mennyire abszurd

a viszonyunk az élethez. Döbbenetes élmény volt! Mert egyáltalán nem azt éreztem, amiről mindenki beszél, sőt el is vár ilyenkor. Egyáltalán nem azt éreztem, hogy „itt van a gyermekem” – úgy, hogy ebben a birtokviszony lenne a lényeg! Sokkal inkább annak az örömteli felelősségét éreztem meg, hogy itt van valaki, egy kis csoda, egy kis „lény”, aki magában rejti az ÉLET titkát, egy darabkáját. És ez a csoda egy időre most rám lett bízva. Én pedig azt az ajándékot kaptam, hogy támogathatom ennek az új életnek a kibontakozását. Az az én dolgom, hogy biztos háttere legyek, mutassam meg neki azt a világot, amibe beleszületett, ugyanakkor ne korlátozzam az én világommal, gondolataimmal, még a szabadságról alkotott világképpemmel sem. Tehát biztosítsam számára a szabadságot. Tudjon szabadon élni, kibontakozni és felnőni. Az lehessen, aki. Vagyis feltétel nélkül szeressem. (Ettől függetlenül persze elkövettem minden hibát, ami elkövethető. De azt is gondolom, hogy mindkettőnk útján ez egy közös szakasz kezdete volt, amin aztán egymást tanítottuk, tanítjuk.)

Tovább keresve a válaszokat újabb ellentmondásokkal találkoztam. Ott vannak például a vallások, az egyházak, vagy akár a materializmus, a Biblia és az egyéb szent iratok – Buddha elmélkedései, a Bhagavad Gita, a Tao te King stb.

Nem értettem, hogy lehet az, hogy ezek az írások szólnak valamiről – amit nagyon is közel állónak éreztem ahhoz, amit legbelül éreztem – és mégis valami egészen más van a világban.

Nem értettem, hogyan lehet, hogy vannak emberek, akik vallásosnak, hívőnek mondják magukat, mégis ítélkeznek, bántalmaznak, félelmet keltenek másokban. Azt meg aztán végképp nem, hogy mindezt hogyan tehetik Isten nevében.

Nem értettem, hogy Jézus szavai hogyan értelmezhetőek úgy, ahogy sokan – akik vallásosnak nevezik magukat – magyarázzák azokat. Nem értettem, hogy ha azt tartják iránymutatónak, amiről Jézus beszél, akkor hogyan lehet azt hinni, hogy az Isten jóra és rosszra osztja a világot. (Egyáltalán mit jelent az, hogy jó, és mit az, hogy rossz?) Hogy lehet a saját javainkért imádkozni? Hogy lehet például az, hogy abban a templomban, amit Istennek emeltek, Jézus szavait idézik arról, hogyan és miért űzte el a kufárokat, és hogy nem a külső gazdagság számít – na, ugyanebben a templomban minden a külső gazdagságot tükrözi, minden csillog-villog?

Nem értettem, hogy sokan, akik buddhistának nevezik magukat, miért tartják a gondolkodást olyan kimagaslóan nagy dolognak. Miért beszélnek úgy, hogy annak megértéséhez majdhogynem diploma kell – és ezáltal is, de úgy alapvetésében is, miért választják szét a dolgokat, miért tartják annyira különlegesnek magukat? Miért szenvednek, és miért tartják fent a szenvedést, miközben Buddha valami egészen másról beszél?

Nem értettem, hogy a Krisna-tudatú hívők (legalábbis azok, akikkel én akkor találkoztam) miért agresszívak, ha merek valamit másképp gondolni, vagy csak kérdezni is valamit... Miért akarják rám, illetve bárkire kényszer-

ríteni az elfogadást és az ő hitüket, az étkezési és egyéb szabályaikat?

Olvasva az írásokat, én a közöset éreztem bennük. Amikor azonban az írásokhoz kötődő intézményesült rendszerekkel találkoztam, ott mindig nagy hangsúlyt kapott a többi egyháztól, vallástól való különbözőségük. Bármelyik közösséggel kerültem kapcsolatba, egy idő után azt éltem meg, hogy „csak úgy” nem lehetek tagja egyiknek sem, csak akkor, ha elköteleződöm feléjük. Azt éltem meg, hogy ha a külsőségeikben, szertartásaikban, kialakított szabályrendszerükben nem azonosulok velük, akkor kívülálló is maradok. Ezt nagyon nem értettem. Egyáltalán azt sem értettem, hogy miért ennyire fontosak a formaiságok. Ahogy azt sem, hogy hogyan érezheti magát bárki is kívülállónak, amikor kapcsolatba kerül egy, az Isten nevében működő közösséggel...

De azt sem értettem, hogy azok, akik materialisták, ha bajban vannak, miért imádkoznak Istenhez, miközben azt állítják, hogy nem léteznek!? Nem értettem, hogy ha igaz az az állítás, hogy „az élet csak annyi, amennyit látunk belőle”, akkor hogy lehet, hogy vannak gondolataink, vannak érzéseink, pedig ezek nem látszanak.*

* Itt az intézményesülésből fakadó berögzöttségekkel, a bigottsággal való találkozásaimról és élményeimről van szó. Mindezen gondolatok nem megkérdőjelezői a vallásosságnak, a hitnek és bármilyen meggyőződésből fakadó nézetnek. Sőt! Mélyen tisztetem és tiszteltben tartom ezeket és mindenki hitét.

És mindeközben folyamatosan kerestem, hogy ki is vagyok én, mi a szerepem, hogy hol a helyem a világban. Kipróbáltam magam sok mindenben, az élet sok területén... De ott sem voltak válaszok... Sőt! Egyre kevésbé értettem, hogy mit miért csinálok, csinálunk...

Amit pedig végképp nem értettem, az a pénzhez való viszonyunk. Itt aztán semmi mást nem tapasztaltam, csak abszurdítások sorát. Miközben mindenki arról beszél, hogy az igazi érték a szeretet és az emberi kapcsolatok, akkor mégis miért a pénz határoz meg mindent?

Hogy lehet, hogy a tulajdon, a pénz nagyobb értéket képvisel, mint az ember? Hogy lehet, hogy kapcsolataink nagy részében az anyagi javak meghatározóbbak, mint maga a kapcsolat?

Miért a pénzben hiszünk?

Ki döntötte el, hogy mi mit ér? Mit jelent az, hogy valaminek ennyi az ára, értéke? Mit jelent az, hogy az „én pénzem”? Hogy lehet a munka értékét meghatározni? Egyáltalán mi a munka?

És a kérdések sora csak nőtt...

Hogy lehet, hogy vannak emberek, akik éheznek, miközben tonnaszám terem mindenféle, és tonnaszám is semmisítenek meg élelmiszereket, a boltok pedig dugig vannak áruval, és nem tudunk mit kezdeni a felesleggel?

Hogy lehet fegyvergyártásra költeni, miközben éheznek emberek?

Hogy lehet, hogy csupán attól, hogy valaki fekete vagy fehér bőrű, gazdag vagy szegény, diplomás vagy nem, okos vagy butább, egészséges vagy nem, vagy akár, hogy más a vallása – képesek vagyunk elítélni és jogot formálni arra, hogy jogait, de tovább menve akár létezését is kétségbe vonjuk?

Hogy lehet egyáltalán létjogosultsága az ölésnek? Hogy lehet, hogy valaki vagy akár egy ország feljogosítva érzi magát a gyilkolásra? És hogy lehet, hogy ennek jogalapjaként esetleg pont azt nevezi meg, hogy a másik megölt valakit?

Nem értettem, hogy mit jelent az a kifejezés, hogy a „békéért harcolni”.

Nem értettem, hogy azok az emberek, akik agresszívak másokkal, vagy képesek megütni a másikat (bármilyen szándékkal is), hogyan mondhatják a következő percben azt, hogy „én szeretlek téged”. Nem értettem, hogy mit jelent ez a kifejezés így... Hogy lehet, hogy érzelmeinkre hivatkozva a másikat börtönbe zárjuk? Hogy lehet, hogy a saját szabadságom érdekében átlépek a másik szabadságán?

Hogy lehet, hogy ezek a kérdések nem merülnek fel, vagy ha felmerülnek, miért nem beszélünk róluk? Miért nem EZEKRŐL a kérdésekről beszélünk?!

Hogy nem látjuk, immár több ezer éves történelmünk ismeretében, hogy az agresszió agressziót szül? Hogy lehet, hogy hihetetlen tudásunk és rálátási képességünk nem arra indít minket, hogy ha valami eddig nem működött és csak szomorúságot és bajt hozott ránk, akkor most megpróbáljunk valami egészen mást?

Hogy lehet, hogy lehet, hogy lehet? De mégis lehet, és mégis így van. Kell, legyen valami magyarázat...

Mindezen kérdések – és még számos egyéb hasonló – folyamatosan foglalkoztattak... És akkor, csaknem húsz éve beléptem egy ajtón – valóságosan és képletesen is. A fizikai világban ez az ajtó egy kreatív kézműves bolt ajtaja volt. És az ÉLET, a mindenség ajtaja volt a belső világban. Amikor itt beléptem, találkoztam valakivel, akit az Ő élete során – a legnagyobb meglepetésemre – ugyanazok a kérdések foglalkoztattak, és ugyanúgy, mint amik engem is annyi éven át. Ugyanazt gondolta a világról, ugyanazt tartotta fontosnak, amit én legbelül.

És volt válasz...

Beszélgetésünkben neve és értelme lett mindannak, ami addig csak sejtés volt. Rajta keresztül találkoztam igazán azzal a világgal, ami addig csak érzés volt, és amely magyarázattal szolgált a bennem felmerülő összes kérdésre.

Úgy éreztem, hazataláltam. Találkoztam egy hiteles emberrel, aki az életét úgy és aszerint élte, amit legbelül

éreztem, tudott. Találkoztam valakivel, akit nem az önzés vezetett, akinek tiszta volt a szándéka, és az egész életét meghatározta, átítatta az a valami, amit ma már nevén tudok nevezni, vagyis a JÓAKARAT, ami tulajdonképpen maga a feltétel nélküli szeretet. Találkoztam valakivel, aki mindebben tudatos is volt. És jelen volt a humor, a kreativitás, a játék, és a lehetőségek tárháza. (A bolt neve is ez volt, egyébként – TÁRHÁZ!) Persze ez nem azt jelentette, hogy tökéletes lett volna, de nem láttam semmi ellentmondást aközött, amit mondott és gondolt és aközött, ahogy élt, illetve amire törekedett. Hétköznapijaiban tette élővé mindazt, amiről eddig csak olvastam és legbelül valahol mélyen én is éreztem.

A belső hangomon, ahhoz és onnan szólt...

Megfordult a világ...

Ami eddig a két-ség világa volt, az most az egy-ség, a hit világa lett.

Ráébredtem, hogy tulajdonképpen az EGY-ség az az érzet, amit mindig is éreztem! De nem hittem el! A világ mást mutatott – annak hittem, de (szerencsére) nem abban!

Ez a találkozás tudatosította bennem, hogy valóban van az anyagi világon túl valami. Tudatosította, hogy a belső hang valóság.

Innen kezdve már tudatosan haladok azon az úton, amelyen addig csak bolyongtam.

Így értettem meg, hogy a „ki vagyok én” kérdés még annál is mélyebb, mint ahogy addig gondoltam, ahogy az a kérdés is, hogy „a világ miért olyan, amilyen”.

Ezen az úton aztán világossá vált, hogy egyáltalán nem azok vagyunk, akinek gondoljuk és látjuk magunkat, vagy akinek látnak, illetve gondolnak minket mások. Ez csupán a gondolataink, reakcióink, félelmeink, viszonyaink, minősítéseink teremtette lény. Vagyis az, akivel és amivel azonosítjuk magunkat.

Ennél azonban sokkal többek vagyunk. Ha mindezt a felépített világot elengedjük (lefejtjük magunkról), találkozhatunk igazi valónkkal. Ott a mélyben nincsenek határok, nincsen elkülönülés, nincs félelem, minden EGY.

Megértettem, hogy a belső hangom innen szólt, hogy a tanítások is, amelyekkel utam során találkoztam, ugyan- ebből és ugyanerről az EGY-ségről szólnak...

Megértettem, hogy az elkülönülés csak illúzió, a mi tudatunk terméke.

Jelenleg ebben élünk, ezt teremtyük újra és újra. Ennek pedig az az oka, hogy világunk, nézőpontunk jelenlegi középpontja az „én”, az „egy-én”, nem pedig az „egy-ség”, a „mi”, a „közös-ség”, az „emberiség”.

Ráébredtem, hogy problémáink egyik fő oka ebben rejlik. Abban, hogy a hangsúly jelenleg még a különbözőségeinken van.

Pedig az „EGY-ség” a valódi ÉLET...

Ennek a két világnak a kettősségében élünk.

Így aztán azt is megértettem, hogy nekünk, embereknek most az ÖSSZHANG megteremtése a feladatunk. Az összhangé, ami eközött a belső és külső világ között létrehozható. Hogy ennek a belső és külső világnak is egy egységet kell képeznie. Tehát, a belső világot kell megvalósulttá tennünk itt, az anyag világában.

Nyilvánvalóvá vált, hogy lehet nézni a világot ebből az EGY-ségből – a MINDEN EGY, minden energia szemszögéből, és lehet erre törekedve, eszerint élni. Hogy igazán csak így érdemes élni!

Ráébredtem, hogy a kulcskérdés az, hiszek-e, hiszünk-e ebben és így élek, így élünk-e?

Ráébredtem, hogy innen nézve hihetetlen szabadságunk és hatalmas lehetőségeink vannak. Bármit érezhetünk, bármit gondolhatunk, és így bármit teremthetünk is! Kinyílik, kibomlik a világ!

Hogy miben hiszek?

Hiszem, hogy az élet több, mint aminek most látjuk. Több, mint az anyag világa. Több, mint aminek most hisszük, illetve amiként megéljük. Hiszek abban, hogy mi emberek is többek vagyunk annál, mint aminek most látjuk magunkat. Többek vagyunk pusztán anyagi és egyéni létünkénél, és többek annál, amit ma gondolunk magunkról.

Abban hiszek, hogy a magunk teremttette világ – amelyet az érzelmi viszonyaink, gondolataink által hozunk létre, és amiben és ami szerint jelenleg még élünk (az elkülönülés, a leválasztás világa) – mögött létezik az a világ, amely egy és közös mindannyiunkban.

Hiszek ebben a közösben, abban, ami mindannyiunkban jelen van – a jóban (az egyéni érdekeken túlmutató jóban). Hiszek a – mindent összefogó, összetartó – szeretetben.

Tehát hiszek az ÉLET-ben! Hiszem, hogy az ÉLET vagyunk maga. Az a tér, amiben minden formát ölt, majd szét-hull, újra formát ölt és újra széthull és így tovább, és így tovább... Hogy az ÉLET örök, és a jelenkori életünk ennek az ÉLET-nek az egyik formai megnyilvánulása.

Hiszem, hogy az ÉLET maga a csoda, amely magában rejt a teljességet.

Hiszek abban, hogy születésünkkor mindannyian ugyan-azt az ajándékot kaptuk az ÉLET-től: az élet ajándékát!

Úgy hiszem, arra vagyunk hivatva, hogy éljünk ezzel az ajándékkal, arra, hogy megnyilvánítsuk az ÉLET csodáját!

Hiszem, hogy a világ úgy jó, ahogy van, ahogy meg van teremtvé, csupán viszonyunkat kell átértelmezni hozzá.

Hiszem, hogy a hullámzó tengerben lehet találni egy szigetet, ahol meg lehet pihenni és máshogy, másképpen rálátni a dolgokra.

Hiszek benne, hogy képesek vagyunk túllépni önző, egyéni érdekeinken. Hiszek a „józan paraszti ész”-ben, ami beláttatja ezt velünk.

Hiszem, hogy a delphoi intelem, az „ismerd meg önmagad”, új értelmezést kell, hogy nyerjen, hiszen az a spirituális út, mely előttünk áll, már nem az egyéni megváltás és üdvözülés, hanem a jóakarát szellemében történő, egymással és a környezettel való helyes (jól működő) kapcsolat kialakításának és gyakorlásának az útja.

Hiszem, hogy alapvetően mindannyian a jól működő emberi kapcsolatokra vágyunk.

Hiszem, hogy a világ problémáira a megoldást az összefogás, a tiszta kommunikáció, a jószándék megerősítése és az ezek szellemében születő cselekvések nyújtják.

Hiszem, hogy minden pillanat, minden szeretetből fakadó és a nagyobb egész érdekét figyelembevevő cselekedet, vagyis a jóakarát magában rejtő azt a lehetőséget, hogy világunk egy békés, szeretetteljes világ legyen.

Hiszem, hogy döntéseink minden pillanatban magukban hordják a jövőt.

Hiszek az EGY-ségben, az EMBER-(i)ségben, a KÖZÖS-ségben!

Hiszem, hogy korlátlan és hatalmas lehetőségeink vannak.

Hiszek az emberi szellem nagyságában, a kreativitásban, abban, hogy mi emberek teremteni, építeni jöttünk ebbe a világba.

Hiszek abban a világban, amit a szeretet és az egység tudása irányít, hiszek benne, hogy képesek vagyunk mi, emberek így közösen ezt megteremteni.

Bevezetés

Ezek az írások azokhoz szólnak, akik éreznek valamit belül... De azt is érzik, hogy az a valami, ami legbelülről megszólal bennük, az nem azonos azzal, amiben és ahogy élünk. Az ébredőkhöz és a már felébredettekhez szólnak. Azokhoz, akik VALÓBAN túl kívánnak lépni magukon, egyéni problémáikon (ami persze nem zárja ki, és nem vonja kétségbe ezek létezését). Azokhoz, akiknek célja túl van egyéni céljukon. Szeretnének tenni valamit. Szeretnének szolgálatba lépni, az emberiség szolgálatába.

Én magam is csetledezve és botladozva ugyan, de erre törekszem. Nem szeretném azt állítani magamról, hogy ez mindig száz százalékosan sikerül, de azt már bizonyosan látom, és tudom, hogy az elakadásaim, problémáim mind abból születnek, ha kilépek a „minden-egy” szemlélethől, saját magamat és viszonyrendszeremet helyezve az ÉLET középpontjába.

Útkeresésem során én is, mint oly sokan, eljutottam a vallásokhoz, az ezotéria különböző ágaihoz, és találkoztam a metafizika rendszerével is. A tanult és olvasott dolgok nagyon sokat segíthetnek a megértésben, hiszen nevet adhatnak valaminek, ami jelen van bennünk. (Ez velem is így volt, és ezért nagyon hálás is vagyok!) Ugyanakkor tapasztalataim azt is mutatják, hogy ezen dolgok tudása mindaddig csak lebeg egy térben (gyakran

a kiválasztottság, az elvontság, a különlegességtudat, az én jó vagyok terében), ameddig nem kötődik össze az étellel. Így elvek és szavak maradnak csupán.

Ezekben az írásokban megpróbálom kicsit megfordítani a dolgot.

Megpróbálom leírni a világ működését és az abból való következtetési lehetőségeket megfigyeléseim alapján. Talán ezáltal sikerül „lefordítani”, előbbé, egyszerűbbé tenni, közelebb hozni, hogy mit is jelentenek ezek a tanítások, szavak a mindennapi életünkben.

Mit tudunk mi (bárki) tenni?

Ezek az írások arra tesznek kísérletet, hogy rámutassanak – az egyébként nyilvánvalóra – az EGY-ségre, a mindannyiunkban közösre. Arra, hogy segítsék a ráismerést! Arra, hogy felvillantsák, hogy az önmagunkon túlmutató szempontból vizsgálva mit láthatunk meg. Arra, hogy buzdítsanak, hogy merjünk is eszerint cselekedni, élni. Segítsék a váltást.

Ezek az írások ebből a nézőpontból, az élet törvényeinek megfigyeléséből, tapasztalatokra épülve, az analógiák vizsgálatából és azok megértéséből, a CSEND-ből születtek. Nem kinyilatkoztatások, nem akarnak senkit meggyőzni, és nem pusztán elvek. Sőt! Céljuk pont az, hogy az elvek szintjéről lépjünk át a megvalósítás szintjére.

Mire ez az irományfüzér elkészült (illetve jelenlegi formájába került), rájöttem, hogy nem is kellett volna ennyit írni... Csak egy-egy szót – sőt, talán még annyit se... És hagyni, elmélyülni magunkat a JELEN(tésük)ben.

De most már megszületett, hát útjára bocsátom...

Mindenkit arra szeretnék biztatni, hogy az olvasás során a szavak és gondolatok egy az egyben való értelmezése helyett merüljön el azok mélyebb JELEN-tés tartalmában. Fedezze fel (e könyvtől függetlenül is) az analógiák csodálatos világát, bátran tágítsa ki az életről alkotott eddigi elképzelését, és a józan paraszti eszére hallgatva ÉLJEN is ezek szerint!

Az alábbi írások különböző időpontokban, különböző élethelyzetekre reagálva, de mégis az analógiák világából születtek. Minden mindennel összefügg bennük – ahogy világunkban is. Ugyanakkor alapjában a józan paraszti észre és a logikára épülnek. Írásbeli összekapcsolásuk, a szövegek olyan egymásutániségának meghatározása, ami a megértést segíti, elég nagy kihívást okozott.

Az alábbi összeállítás így inkább csak egy ajánlás, a sorrendiség egy lehetséges változata. (A buborékok is ezt jelképezik.)

Tartalom-térkép

Teremtett világ

Mit is kell bizonyítani?

Mit jelent a teremtett világ?

Összhang

Lehetőség

Egység

Pillanat hatása

Minden egy

Lehetőség

Élővé tétel

Én-mi

Mester-ség

Meg-világosodás

Mit jelent embernek lenni?

Szűnyög

Kincs

Mire érdemes figyelni?

Jézus és mi

Kinek a viszonya?

Hány világ közepe van?

Változtatás - elfogadás

Együtt-érzés

Nezőpont-váltás

Átalakuló kérdés

Egyesítés - híd

Élet-öröm

Képes-ség

Az önzés világa...

Az egy-ség színei

Közös-ség

Közös-ség érzése

Felelősség

Társadalmi kérdések

Együtt gondoljuk

Közösségi önismeret

Globalizáció - Magyar-ország

Nő világ

Ciklikusság

Megoszt-ás

Rajtunk áll

LEHETŐSÉG

Élővé tétel

Mára már – a New Age mozgalom és az ezotéria hatása-ként is – a lélek fogalma nagyon elterjedtté vált. Mindannyian lélek vagyunk, az egy lélek testi megnyilvánulásai. Ami még érdekesebbé teszi a dolgot, hogy az összes nagy tanító, a vallások is mind ugyanerről szoltak, szólnak, csak kicsit más megfogalmazásban. Ma már nem nézik sültbolondnak azt – mint nem is olyan régen még – aki asztrológiáról, lélekvándorlásról, energiáról beszél. Sőt!

Vannak, akik meditálnak, vannak, akik önismereti kurzusra járnak, vannak, akik gyógyulásuk érdekében a természetgyógyászathoz fordulnak, vannak, akik tanulják a gyógyítást, vannak, akik környezetvédők lesznek, vannak, akik kivonulnak a nagyvárosok szimbolizálta világból és vidékre költöznek, vannak, akik az ősi hagyományokban keresik a megoldást, vannak, akik valamilyen vallási irányzathoz csatlakoznak, vagy valamelyik egyház keretein belül keresik a lelki békét. Sokan sokféleképpen reagálunk korunk új hangjára, és változunk materialista világunkból egy más minőség elfogadása felé.

Téma az egység, a mindent átfogó szeretet, a lélek minőség, a Föld megmentése, a női minőség erősítése és sok más kapcsolódó kifejezés. Egyre többet hallunk egy úgynevezett új civilizációról, melynek megteremtése a feladatunk. De mit is jelent ez az új civilizáció, mit

jelent a mi emberi világunkban a „mindannyian egyek vagyunk” kifejezés? Mi kell ahhoz, hogy ez megvalósuljon? Hogyan éljünk?

A kulcs pont ebben van: a „hogyan éljünk”-ben. Már látjuk, hogy van az anyagi világon túl valami... Hogy ott, abban a világban nincs elkülönülés... Ott az egység van.

Hát ez a feladatunk! Hogy itt is az legyen! Ezt kell megvalósítani! Hogy ez ne egy másik világ igazsága legyen, hanem az emberé, az emberisége itt a Földön! Életünkkel, életmódunkkal kell ezt élővé tenni, az anyagi világban megvalósulttá tenni, kinyilvánítani! Tehát eszerint élni!

Az egység van, minekünk kell azt ÉLŐ-vé, LÉT-ezővé tenni!

Egység

Az emberiség jelenkori feladata önmaga egységének a felismerése. Annak a meg- és belátása, hogy mindannyian egy organikus egész részei vagyunk. Hogy ezt az egészet csak együtt tudjuk működtetni, csak együtt vagyunk képesek működni. Tehát együttműködésre van szükségünk!

Pillanat hatása

Bármit teszünk, annak következménye van. Tetteink reakciókat váltanak ki. Minden tettből, gondolatból következik egy másik. Hatással vagyunk egymásra – ez elkerülhetetlen, de nem mindegy, milyennel.

A jelenben való gondolkodás önmagában hordozza a jövőt. Amit most teszünk vagy gondolunk, az a következő pillanatra is hatással van.

A jelen pillanat csak MOST van. Az ebben a pillanatban már a múlt... És ez is... És ez is... És ez a pillanat az előzőhöz képest a jövő volt még az előbb...

Valamit általában kivetítünk a jövőbe és ahhoz képest keressük a megoldást. A jövőbe helyezett gondolat azonban legtöbbször párosul valamilyen félelemmel, sőt gyakran abból indul ki (pl. félünk a haláltól, félünk az öregedéstől, félünk attól, hogy el fogunk veszteni valamit stb.). Ilyenkor a jelenben is a félelem jelenik meg, éppen akkor ezt teremtik.

Amit most teszünk, az mindig hatással van a jövőre. Vagyis, ha a jelenben megfontoltan és mindent figyelembe véve cselekszünk, az hasonló kihatással lesz a jövőre. A jelenben születő megoldás a jövőt építi.

Tudatában kell lennünk, hogy tetteinknek következménye van. Például, ha azt szeretnénk, hogy a jövő békés legyen, akkor most ebben a pillanatban is eszerint kell élnünk, cselekednünk. Hiszen nem tehetünk semmit a jövőben, csak most. A most-ban viszont benne van minden. Benne van a múlt, az eddigi tapasztalatok és a jövő lehetőségei, ami szerint MOST cselekedhetünk. Ez a teremtetési képességünk csodája.

Az, hogy mit teszünk, azon múlik, hogy mit tartunk fontosnak és honnan szemléljük a dolgokat. Az az abszurd a dologban, hogy ha csak a pillanatot vesszük figyelembe, akkor cselekedetünk önző lesz, ha azonban valamilyen nagyobb távlatból szemléljük a dolgokat, és tudatában vagyunk tetteink hatásának, akkor a most-ban meghozott döntés és cselekedet nem lesz öncélú. Tehát a pillanatnyi hatás alatti cselekedet következménye általában abból indul ki, hogy éppen akkor mit érzünk, gondolunk. Ugyanakkor, ha tudatában vagyunk az ok-okozati összefüggésnek, és így tetteink következményeivel számolunk, akkor a most-ban születő jövővel is számolunk. Nem a pillanat(-nyi állapot) dönti el, hogy mit teszünk – mégis a pillanatban születik meg.

Minden egy

Minden egy és minden mindennel összefügg. Látszólag ez egy ellentmondás, de csak látszólag.

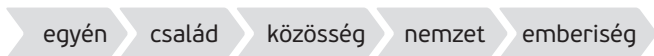
Gondoljuk csak végig saját magunk fizikai felépítését.

Mindegyik különálló egységet képez, de mindegyik része is valaminek.

A sor egyébként sem indítható innen, hiszen a jelenkori tudomány már nem csak az atommagot képes részeire bontani, de a Higgs-bozont kutatja.

És a sor az egy embernél se zárható be...

...és itt sem záródik le, hiszen nem vagyunk képesek létezni a környező világ nélkül, szerves részei vagyunk annak...

És még mindig nem állhatunk meg, hiszen a tudósok nem csak a Higgs-bozont vizsgálják, hanem már a mellettünk párhuzamosan létező világegyetemeket is.

Sőt, ami még izgalmasabbá teszi ezt a kérdést, hogy valahol ez a két tudományterület össze is kapcsolódik, mégpedig a világ keletkezésének és jövőjének kutatásában.

Ez a gondolatsor hihetetlen távlatokat nyit meg...

És most pillantsunk rá erre a sorra, és játszunk el a gondolattal, hogy e sorozat közepén mi állunk (és ez a kép nem véletlen!).

Innen nézve látható, hogy az ember az első, aki saját maga és világban való létezése tudatára ébredt.

Vagyis nekünk adatott meg, hogy tudatára ébredhetünk egy-ségünknek, az egységnek.

De ez együtt jár azzal is, hogy első körben saját egy(-edi)-ségünkre ébredünk rá, vagyis az egy-énre, az „én vagyok”-ra és a Földön élő összes többi létformától való különbözőségünkre (másságunkra). Ezért élünk ma még úgy itt a Földön, mintha mi uralnánk ezt a bolygót.

Kiválasztottság-tudatunk van. Ez igaz is. Ki vagyunk választva, de nem az a végcél, ahogy ezt gondoljuk és megéljük most.

Ha látnánk magunkat úgy, mint ennek az organikus egésznek a része, elképednénk, mit teszünk.

Nem a Föld és javainak (ásvány-, növény-, állat- és ember-világ) kizsigerezésére és magunk érdekében való használatára vagyunk itt, hanem pont ellenkezőleg, ezek megőrzésére, ápolására, a szeretet növelésére. Erre vagyunk kiválasztva, ezért emelkedtünk ki!

Lehetőség

... a teremtés lehetősége

Ha egy félelem és hatalom nélküli világot szeretnénk, akkor mi magunknak kell félelem és hatalomvágy nélkül élnünk.

Ha azt kívánjuk, hogy világunk szeretetteljes, együttérző legyen, akkor mi magunknak kell azzá válnunk!

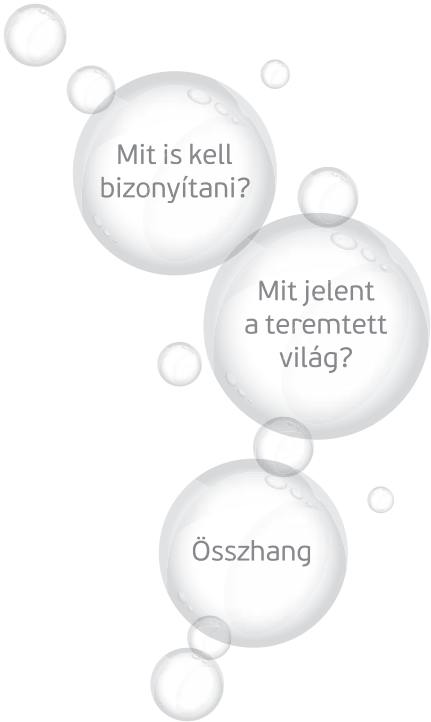
Mi emberek alkotjuk azt a közösséget, amely az összes létező közül (legalábbis az általunk eddig ismert világban) egyedülállóan rendelkezik a gondolkodás, a tudatosság, a tudatos alkotás, a „teremtés” és a szabad akarat adományával. Így azóta, hogy megjelentünk a Földön, mi is alakítjuk világunk múltját, jelenét és jövőjét. „Társ-teremtők” vagyunk. Vagyis a világ alakulásáért mi is felelősek vagyunk, mi, így mindannyian. Nem mindegy, mit kezdünk ezzel.

Éppen ezért nagyon fontos, hogy gondolatainkat és tetteinket a lehető legjobb szándék és a szeretet vezesse, és mindezt tudatosan is tegyük.

Az egyes emberek gondolata és cselekedete összeadódik, így hozva létre a jelent. A világban minden mindennel kapcsolatban van és összefügg. Ami ebben a pillanatban teremődik, az a következőben már a múlt, és előrevetíti a következő pillanatban történeteket is, vagyis a jövőt.

Gondoljuk át, mekkora lehetőség ez!

TEREMTETT VILÁG

Mit is kell
bizonyítani?

Mit jelent
a teremtett
világ?

Összhang

Minden forma mögött ÉLET van! Jelenkori világunkat a formák (az anyag) határozzák meg, nem a mögöttük meghúzódó ÉLET. A formákhoz viszonyulunk gondolat-formáinkkal. A formák mögött jelen lévő ÉLET azonban EGY. Nem viszonylagos, nem minősített és nem minősít. VAN.

Mit is kell bizonyítani?

Minden egy.

Ez egy tézis...

Gondolkodásunkban keressük ennek a bizonyítékait, és most már a tudomány is kezd errefelé haladni. De hogy is van ez? Miért ezt kell bizonyítanunk, miért nem ez a nyilvánvaló? Hiszen ha a dolgok mélyére néznénk, ezt látnánk. Mi azonban egy olyan világot építünk, amely az elkülönülésre, a leválasztásra épül, és amelynek a középpontjában én állok, az egy-én és nem az egy-ség. Minden kiindulási pontja ez.

(Az alap egy gondolatforma, az én. És persze az ehhez kapcsolódó birtoklás gondolatformája – az én életem, az én pénzem, az én autóm, az én vagyonom, az én családom, az én munkám, az én tudásom, az én barátom, az én feleségem, az én férjem, az én gyerekeim, az én akaratom...)

Egy fantomvilágot építettünk és építünk folyamatosan, ami nem az alapigazságra épül, hanem egy általunk kitalált alapra. Fordítsuk meg a dolgot! Nézzük meg, mi a valódi alap. Nincs egyedülálló dolog a Földön. Soha semmilyen körülmények között nem vagyunk függetlenek egymástól, a környezetünktől, a természettől. Nincs olyan élethelyzet, amiben egyedül állnánk, amikor valaki vagy valami ne hatna, vagy hatott volna ránk.

Minden mindennel összefügg. Ha nem ezt látjuk, és ezt kell bizonyítani, vakok vagyunk.

Mit jelent a teremtettség világ?

A kérdésre – e szemlélet szerint – két megközelítésből lehet válaszolni. Az egyik az a világ, ami maga a csoda: az ÉLET, ami a lehetőséget adja és kibontásra vár. Mi, emberek azt a hatalmas ajándékot kaptuk, kapjuk, hogy ezt az EGY ÉLET-et megnyilváníthassuk, testet öltötté tegyük.

A másik az anyag és a formák jelenlegi világa, az, amit mi, emberek teremtetünk és teremtünk. Ez a kettő nem ellentétes egymással. A második része az elsőnek, és azt mutatja meg, KÉP-ezi le, hogy mit kezdtünk, kezdünk annak a lehetőségével, amit kaptunk – a „társteremtés” csodájával. Jelenleg még ez utóbbival azonosítjuk az ÉLET-et, vagyis ma ezt nevezzük életünknek, az életnek.

Összhang

Ahhoz, hogy összhangról beszélhessünk, nem lehet megfélekezni a káoszról. Az utóbbiban élünk és az előbbire vágyunk. Ilyenek a kapcsolataink, az ügyeink, a mindennapjaink. Ráadásul, ha a dolog mélyére megyünk, rá kell jönnünk, hogy jelen káoszunkat mi magunk okoztuk, okozzuk. Miért van ez így?

Mi kell ahhoz, hogy a káoszból összhang legyen?

CIKLIKUSSÁG

Az ÉLET törvénye, hogy ciklikus. Minden születik (formát ölt), fejlődik, kiteljesedik, majd elhal, vagyis abban a formában megszűnik létezni, átalakul, helyet adva valami újnak. Újra és újra ez történik mindennel és mindenkivel.

Születés – halál...

Egész világlátásunk meghatározó alapgondolata a haláltól, a végtől való félelem. (Érdeemes ezt a szót megvizsgálni kicsit mélyebben, hiszen magában rejtí a problémáink kulcsát: FÉL, tehát nem EGÉSZ!)

Az a fura, hogy miközben félünk ezektől, mégis biztos tudatuk adja a biztonságérzetünket. Mindent a kezdet és a vég szempontjából nézünk. Félünk a veszteségtől. Éppen ezért nem engedjük el a dolgokat. Ugyanakkor tudat alatt pontosan tudjuk, hogy egyszer minden véget ér. És mivel félünk ettől, mindent, amíg csak lehet – hiszen „ez az egy életünk van!” – el akarunk érni, meg akarunk szerezni és tartani. És ez nem csak tárgyakra vagy a pénzre vonatkozik. Mindenhol határokat húzunk. Igaz ez a kapcsolatokra is, és mindenre. Ilyen a család-om, a barát-aim stb. De saját magam is.

A ciklikusság törvényét, hiába látható és tapasztalható mindenhol (természet, élet-halál, gondolatok, érzések, kapcsolatok születése, majd elhalása, átalakulása, de ilyen az ébrenlét és alvás ritmusa is), nem akarjuk elfogadni, mert helyette csak az anyag törvényét látjuk, ez adja a biztonságunkat. Ez azt mutatja, hogy minden születik, van és meghal (vége). A tágabb nézőpont félelmetes számunkra. Valahogy (az anyag szempontjából)

látjuk a világot, és nem engedjük meg magunknak azt, hogy lehet máshogy is, lehet tágabb szempontból is nézni a dolgokat.

Félünk, mert látjuk a határainkat.

Félünk, ha nem látjuk a határainkat.

Életben vagyunk

„Életben vagyunk” – mondjuk.
... De milyenben?

Egyik fő problémánkat az okozza, hogy az ÉLET-et saját életünként határozzuk meg, amely a születésünkkel kezdődik és a halálunkkal ér véget.

Vagyis az ÉLET kezdetét azonosítjuk a születéssel (fogantatással) és a végét halálnak tekintjük. Félünk a végtől, a végtől. Ez határozza meg egész jelenlegi világlátásunkat.

Ezt a rövid időszakot töltjük ki azzal, amit saját életünknek gondolunk, nevezünk. Az ebben a szakaszban velünk kapcsolatba kerülőket életünk szereplőinek nevezzük. Saját élettörténetet gyártunk, saját múlttal, jellel és jövőképpel.

Rohangálunk egy hangyabolyban, saját életünket gondolván középpontjának. Mindannyian ezt tesszük. Azonosulunk (az ÉLET-et azonosítjuk) testünkkel, érzéseinkkel, gondolatainkkal, kapcsolatainkkal, eredményeinkkel, sikereinkkel, kudarcainkkal, mindazzal, amit megszereztünk, vagy vagyunk rá, azzal, amink van és azzal, amink még nincs, vagy amit elvesztettünk.

Ezek a mostani mindennapjaink, amik ezt a viszonyrendszert és a végtől való félelmet tükrözik vissza. Ebben élünk és ezt gondoljuk az ÉLET-nek.

...De visszatükrözhetnénk az EGY-séget is...

Valami új születése

Valami újnak a születésében vagyunk. Még nem biztos, hogy értjük, de érezzük, látjuk a jeleit. Ahogy annak is, amit elhagyunk. De még ragaszkodunk hozzá. Ez természetes is. De abban a kivételezett helyzetben vagyunk az eddigi időkhöz képest, hogy ráláthatunk arra, ami eddig volt, rátekinthetünk eddigi utunkra, tudatosíthatjuk, hogy mi történt, mi szerint éltünk eddig (akár egyénileg, akár közösségileg, akár mint emberiség).

Sokan, akik a tudatosodás ezen pontján vannak, a jelen helyzetet rossznak, minden valódi emberi értéket meghazudtolónak érzékelik. És ez részben így is van. Vannak tények, amiket láthatunk, tapasztalhatunk. Láthatjuk, hogy az egyéni érdekek előtérbe helyezése hova vezet, láthatjuk, hogy a széthúzás eredménye mi, láthatjuk, hogy a pénz túlhangsúlyozása mit eredményez, láthatjuk, hogy az egymás ellen való működés mennyire káros. De mindez nem azt jelenti, hogy mindent rosszul csináltunk, és nincs szükség önvádra vagy újra mások vádolására, felelősök keresésére sem.

Eddig ezt a mintát követtük.

Tudnunk kell, hogy mindez a fejlődés része volt. Látnunk kell, hogy az idáig vezető út nem jó vagy rossz, hanem törvényszerű volt.

A kérdés nem az, mit csináltunk rosszul, hanem az, hogy mindez mire tanít minket.

Nem az a dolgunk, hogy minősítsük vagy megtagadjuk a múltat, hanem hogy tapasztalataira építve hozzunk létre valami újat.

Közösen, összefogva!

Bomlás

Eddigi világképünknek is megvolt a helye és az ideje. Mára azonban ez annyira kikristályosodott, hogy elkezdett szétbomlani – mint egyébként bármi, ami eléri létezése csúcspontját. Ez az ÉLET törvénye. Minden, ami formát ölt, az szétbomlik, helyet adva valami új forma létrejöttének. Ha nyitottak vagyunk, ezt a törvényt figyelhetjük meg mindenhol. Nézzük csak meg, ebben a percben is születnek például gondolatok, melyek már el is haltak. Születnek szavak, melyek már nincsenek jelen, csak az emlékezetünkben. Születnek emberek és halnak meg. Hullnak vagy éppen növekednek levelek, de fák is halnak meg és serkennek ki a földből, éppen ebben a pillanatban. De az elhalt dolgok nem vesznek el, más formában élnek tovább, táplálva az ÉLET újabb formáit.

Mi azonban e törvényt nem fogadjuk el, és mindenáron fent akarjuk tartani a már nem működőképes struktúrákat is. (...Próbáljuk kitolni jelen életünk határait addig, amíg csak bírjuk. Nem hagyjuk elmenni a haldoklót – itt akarjuk tartani, csak mert nekünk fáj, hogy már nem lesz velünk...)

A világ mostani struktúráját sem hagyjuk felbomlani. Látjuk az agóniát, de mi magunk akadályozzuk meg ragaszkodásunkkal, félelmeinkkel, hogy bekövetkezzen az, ami törvényszerű, és ami által meg tudna nyilván-

nulni az új. Amire tulajdonképpen vágyunk. Az abszurd a dologban, hogy mi magunk lennénk/vagyunk képesek a szabad akaratunkon keresztül létbe hívni ezt a vágyott világot. De nem merjük elengedni az anyagi világ „biztonságát”, azokat a gondolatformákat, amikkel azonosítjuk az életünket. Pedig a megvalósulás mibennünk van, és rajtunk múlik, meddig tart az agónia. Hogy fel fog bomlani, elhal az eddigi struktúra és meg fog születni az új világ, az biztos. (A kérdés csak az, mikor és milyen áron). Ez a törvény.

Lépőkövek

Az evolúció egy folyamat. Nem ugrásszerűen, hanem fokozatosan jelenik meg a világban a tudatosság következő „szintje” (vagyis ez egy tágulási folyamat).

A Mesterek is bejártak egy utat. A megértés, az elfogadás, az elengedés és a befogadás útján jutottak el valahova – mai szóhasználattal azt állíthatjuk róluk, hogy megvilágosodtak. Onnan világítják be azt az utat, ami előttünk áll, és ami végtelen...

Mindenki (egyénilag és csoportosan) ezen az úton jár.

A „megértésnek” azonban különböző szintjei vannak.

Mindig vannak előttünk járók, és mindent, amin mi már túljutottunk (akár egyénilag, akár csoportosan), valakik következő lépőkőként tudnak használni.

Egyik kőről lépünk a következőre. Ki még tudattalanul, ki pedig tudatosan halad. A tudatosság ott jelenik meg, amikor azt a helyet, ahol állunk, nem végcélnak tekintjük, hanem az út egy szakaszának...

Van, aki éppen nem néz sehova, hanem azt a követ érzi a végpontnak, amin áll, és ennek a biztonságát élvezzi, azt erősíti. Van, aki csak érzi, hogy valami van azon túl is, ahol ő tart. Van, aki tudja ezt, hiszen ahol éppen van, ott már számára nincsenek válaszok. Van, aki már látja is a következő lépőkövet, de még nem mer lépni. Van, aki épp a kettő között „lebeg” – ez a szakasz a megértés, az elmélyítés szakasza. És van, aki ott áll a következő követön és minket vár. A folyamat ezután újraindul...

Mindig a soron következő követ látjuk. Ezt is csak akkor, mikor utunkon az, amin éppen állunk, már nem segít minket. Addig nagyon fontos volt és támaszt adott, de egy ponton ez már nem így van, és ekkor kezdjük el érzékelni a következőt.

A következő lépőkő, ami előttünk áll – mint emberiség előtt –, az az ÉLET újraértelmezése, az egy-én-ből az egység-be való átlépés, az emberiség egységének a felismerése, tudatossá tétele. Ezt kell fizikai síkon megvalósítani, eszerint, ilyen módon élni. És ez most egy nagy lépés, sőt inkább ugrás.

Jelenleg az „átmeneti” szakaszban vagyunk. Az eddigi megértésünk burka repedezik, és már érezzük, látjuk a következő lépést, de még nem merjük elengedni az előző, biztonságot nyújtó lépőkövet. Természetes a bizonytalanság, természetes a félelem és természetes, hogy mindig az előző állapotban keressük a biztonságot.

Ráadásul most még minden azt bizonyítja számunkra, hogy a világ valóban csak ilyen lehet, hiszen mindenhol a különállással és az önzéssel találkozunk. De nem kell ilyennek lennie! A felszín alatt más van! Higgyünk, bízzunk és merjünk lépni! (A világ pedig pont ettől az egy lépéstől lesz olyan, amit ma még csak sejtünk és remélni merünk!)

Ahhoz, hogy meg merjük tenni ezt a lépést, sokat segíthet, ha tudjuk, hogy ez az ÉLET rendje. Mindig így történik.

A tudatosságunk ott tart – mi például többek között ezt az ajándékot kaptuk az úton előttünk haladóktól –, hogy erre most már rá is láthatunk.

Ha a közösre figyelünk és eszerint élünk – vagyis jóakarral –, az egészen bizonyosan elvisz minket a megértés következő szakaszára.

Lehorgonyzás

Van egy közös alap gondolatformánk, ami szerint jelenleg élünk. Ez az életet az anyagi világgal azonosítja. A kezdetét a születéssel, a végét a halállal. (Nem tudjuk, mi jön utána, így félünk tőle.)

Jelenleg azzal a nehézséggel állunk szemben, hogy mindent meghatároz ez az alapgondolat. Mindent innen nézünk. Ez okozza, hogy mindennek a középpontjában az „én” áll. (Nem élünk, hanem túlélünk, megélünk.) Ragaszkodunk mindenhez, mert félünk az elvesztésétől, félünk elengedni, amink van. Félünk a végtől.

Így van ez az ideákkal és a gondolatokkal is.

Nem egy gondolat megszületésével és termőre fordításával van a probléma, hanem azzal, amikor a ciklikusság törvényét nem figyelembe véve, úgy gyökereztetünk le egy gondolatot (úgy adunk neki formát), hogy örökkérvényűnek tartjuk, és nem engedjük meg, hogy „máshogy is” lehessen. Amikor itt azokról a gondolatformákról (mintákról) beszélünk, amik jelenleg meghatározzák az életünket, értékrendünket, akkor nem arról van szó, hogy ezeknek ne lenne (ne lett volna) létjogosultságuk,

hanem a kizárólagosságról, a ragaszkodásról, az el nem engedésükről. Tehát az olyatén való lehorgonyzásukról, amikor az már akadállyá válik, és nem segít minket és a világot.

Nem az ÉLET-ben hiszünk, és nem a törvényei szerint élünk. Az életről alkotott egy-egy gondolatformánkban hiszünk és aszerint élünk.

Köz-köd

*Új utak úgy születnek, ha valaki, vagy valakik
letérnek, kitérnek a régi kerékvágásból*

Vannak egyéni, berögzött gondolatformáink, és vannak kisebb és nagyobb közösségi rögzültségeink, és mint emberiség is rendelkezünk ilyenekkel.

Ezeket olyan struktúrákká erősítettük és erősítjük folyamatosan, hogy mára már bevehetetlen erődde nőtték ki magukat. El sem tudjuk képzelni, eszünkbe sem jut, hogy valami működhetne máshogy is. A problémáinkat – amiket egyébként ez a gondolkodásmód hozott létre – ugyanabból a kiindulási pontból, ugyanazzal a módszerrel akarjuk megoldani, mint ami odáig vezetett minket. Gyakorlatilag már észre sem vesszük, hogy ezek a struktúrák ott húzódnak a háttérben. Döntéseinket, a kérdéseinkre adott válaszokat mindig és folyamatosan meghatározzák. A háborúk, válságok okai is mind ebből fakadnak. Ez tulajdonképpen a közgondolati háló uralkodó része (azaz a jelenlegi köztudat), amelyet mi hoztunk és hozunk létre, és innen hívjuk le a válaszainkat a problémáinkra. Ebben a hálóban most az egyénből, az önzésből, érdekviszonyok mentén létrehozott gondolatok vannak. A megszokottság és a biztonság érzése miatt tartjuk ezt fent, bár mára már érezzük, hogy nem jók az onnan hozott megoldások. Rajtunk ül, mint egy ködfelhő.

Szerencsére azonban egyre többen vannak már, akik tudatában vannak ennek a ködnek, látják és átlátnak rajta – így képesek új, az önzést meghaladó, a jóakarat szellemében születő gondolatformákkal feltölteni ezt a gondolati hálót.

Minél többen választják az egység nevében, a helyes emberi kapcsolatok nevében történő cselekvést, annál inkább színeződik át ez a ködfelhő, és annál tovább nő ennek a választásnak is a lehetősége.

Köz-tudat

Vannak emberek, akik a fejlődés azon lépőkövén állnak, ahol képesek érzékelni a megjelenő új ideákat, és képesek azokat gondolati formába hozni. Így ezek bekerülnek – az úgynevezett – közgondolati hálóba.

Ez a háló a mindannyiunk – az emberiség – által valaha „teremtett” gondolatok hálója. Ebben benne van minden. Ez tulajdonképpen leképezi az egész emberiség tudatát.

A köz-tudat (amit ma ennek nevezünk), a közgondolati hálónak az a része, amit az emberiség legnagyobb része gondol, ami közismertté vált, ami beépült már a köz tudatába.

Bármilyen új gondolat és bármi, ami abból születik, ami akár kicsiben is, de megvalósul, az már ott van a közgondolati hálóban, részévé válik, és így idővel majd megjelenik a köz-tudatban is. Tehát – gondolkodásmódunkkal, tetteinkkel – mi magunk is hozzá tudunk járulni a köz-tudat megváltozásához.

Ezen írások nem titkolt célja is ez!

Születő csend

„Intelligens” elménknél nincs szünet, állandó az inspiráció. Ez elvisz – EZ visz el a lényegtől.

Nagyon ritkán vagyunk megfigyelő állapotban, csendben.

Nincs gondolati csend.

De létezik az az állapot, amikor nincs semmi, nincsenek gondolatok, viszonyok, csak a csend. Nem vagyok senki és nem viszonyulok senkihez és semmihez, és mégis ott, abban a csendben minden és mindenki ott van. Nincsenek hatások, nincsenek információk, béke van. Nem teremődik semmi, és mégis minden ott van.

Mindkét állapotból születnek cselekvések, de más a hatása annak a cselekedetnek, amely valamilyen inspirációból, hatásból (kapcsolatokból, viszonyokból, ráhatásokból következően, valami fajta kényszerből) egy az egyben jön létre, mint annak, ami a CSEND-ből, az EGY-ből, a nagy EGÉSZ-ből, az ÉLET-ből születik, ami abból gyökerezik vagy azon átmegy.

Individualizmus

Talán valahogy úgy lehetne megfogalmazni, hogy ha egyszer majd túl tudunk lépni önös világunkon, akkor a nagy közgondolati hálóról való leválást és a belsők-ből jövő, mások gondolkodásától független belső hanggal való kapcsolatot fogja jelenteni ez a szó. (A ráhangolódást, a valódi szabadságot.) Ma még az önálló egyénné válásnak azzal a szintjével azonosítjuk, ami az elkülönülést jelenti. (Ami a legfurább az egészben, hogy ez a gondolkodásmódunk pont a jelenlegi közgondolkodásból fakad, és azt erősíti is tovább.)

Meg kell találnunk azt, amit legbelül – hatásoktól mentesen a mindenben közösből – érzünk meg. Tehát nem abból, amit mindenki gondol – hiszen az csak a gondolkodásunk közös hálója, és nem a legbelső, a gondolkodási módunktól mentesé. A belső hangból születő, a közgondolati hálótól független új világ megszületése – ez a jövő!

Ez az úgynevezett közgondolati háló határozza meg a világképünket. Jézus és a többi „nagyember” független volt ettől a hálótól. Jézus fölötté állt, és azt az utat mutatta meg, hogy képesek lehetünk mi is fölé emelkedni, sőt azt is, hogy hogyan.

Ma az individualizációt úgy értjük, hogy alakítsuk ki saját, másoktól független életünket. Jelenleg ezt a fizikai elkülönülés útján próbáljuk megvalósítani, és van némi törekvésünk az érzelmi elkülönülésre is. Mindezt azonban nem a belső hanggal való azonosulásból tesszük, hanem fizikai és érzelmi függéseink nyomasztó volta miatt, valamint ennek a bizonyos közgondolati hálónak a hatására.

Az intellektuális emberek közül sokan azt gondolják, hogy ők független gondolkodók. És ami még furább, hogy ez igaz is. De „csak” gondolkodók, ami azt jelenti, hogy a gondolkodáson és az egyénin van a hangsúly. Magát a gondolkodást tartják előtérben. Nem használják, hanem az használja őket.

Hogy ez mit jelent? Azt, hogy nem a csendből, az egy-ségből születnek meg a dolgok, hanem a közgondolati hálóból. Jelenleg azonban ebben a térben nincsen csend. Zakatolás van. Mindent ki akarunk találni, mindenre megoldásokat keresünk, és a gondolataink is innen jönnek. Mindig hatással vannak ránk a mások által gondolt gondolatok, vagyis a többi gondolat. Jelenleg hatásokban és ellenhatásokban élünk. Mások (sokak) gondolati hálóján keresztül találjuk meg a válaszokat.

(Például a mentálisan erős emberek képesek látni bizonyos összefüggéseket, de azok irányát meghatározhatják a félelmeik, egyéni problémáik és a mások által már gondolt gondolatok. Így születnek az összeesküvés-elméletek is.)

A gondolkodás képességét azonban szolgálatba is lehet állítani. A belsőből jövő intuíciók megvalósíthatóságának szolgálatába.

Aki független mások gondolati világától, az nem fél. Az egység-tudatban nincs félelem. Hiszen nincs mitől, kitől féltetni, félni! Persze ettől iszonyú távol vagyunk még, de ha elfogadjuk és megértjük ezt, sokkal könnyebb efelé haladni.

Tudat-tágulás

Ha elfogadjuk azt a nézőpontot, hogy az emberiség egy, akkor azt is el kell fogadjuk, hogy egy tudata van. Márpedig, ha ez így igaz, akkor mindannyiunk egyéni tudata is része ennek az egy nagy tudatnak – mindannyiunké, ami azt jelenti, hogy minden egyes emberé. Ha pedig ez így van, akkor azoknak, akik ezzel tisztában vannak, látniuk kell azt is, hogy minden egyes tudat hozzájárul az egész tudat fejlődéséhez. Ezért saját tudatunk tágulása hozzájárul az egész emberiség tudatának tágulásához. Tehát minél többen látják ezt át, és élnek eszerint, annál jobban tágul az emberiség tudata is, tágítva azok tudatát is, akik erről még esetleg mit sem tudnak.

ÉN-MI

Mester-ség

Jézus, Buddha, Krisna, a Zen mesterek, a mostani tanítók – például Tolle – mind ugyanazt mondták és mondják.

A tanítások és jelenkori életünk közti szakadék egyik oka lehet, hogy azt gondoljuk, csak a mesterek, tanítók képesek így élni, hogy mindez a megvilágosodottak kiváltsága. Hogy számunkra ez elérhetetlen, hiszen mi úgysem lehetünk ilyenek.

Ez a gondolat távol tarthat minket attól, hogy meglássuk, mennyire fontos szerepünk van egyénenként az egészben. Hogy mi magunk is szerves részei, tevékeny alkotói, formálói vagyunk ennek a folyamatnak. Olyannyira, hogy tulajdonképpen rajtunk áll, hogy milyen lesz a világ, milyen lesz a jövő. Hiszen, ha mindenki az egész szempontjából felelősen éli az életét, akkor az egész is így fog működni.

A szeretet, az odafigyelés, az önzetlenség nem a „mesterek” kiváltsága, hanem pont ezeken keresztül válhatunk mi is az élet mestereivé. (Gondoljunk csak Gandhi, Mandela, vagy éppen Ferenc pápa életútjára, munkásságára.)

Jelenkori feladatunk pedig pont az, hogy az emberiség egységét mindannyian alapvető tényként kezeljük és eszerint is éljünk.

Megvilágosodás

Létezik az egy pillanat alatt megtörténő megvilágosodás – sőt az az igazság, hogy az sehogy máshogy nem történhet, csak így!

Ez az a pillanat, amikor hirtelen rálátunk arra, hogy kik is vagyunk valójában. Hogy az ÉLET vagyunk maga! Hogy az a tér vagyunk, amiben minden formát ölt, majd szét hull, majd újabb formát ölt és újra széthull. Hogy az ÉLET – „amiben élünk mozgunk és létezésünk bírjuk”* – örök. Hogy a születés és a halál, így mi magunk is, csak részei vagyunk annak.

Ez valóban egy pillanat, de oda egy út vezet – annak az útnak azonban nem célja a megvilágosodás. (Ráadásul ez a pillanat sem tart örökké!)

A megvilágosodás nem lehet cél, hiszen ez valamit a jövőbe helyez, mintha az elérhetetlen dolog lenne.

Bárki, aki azt érzi magában, hogy valami nem teljesen úgy van, ahogy most látjuk, elindulhat az úton, a tudato-

* Apostolok Cselekedetei – 17,28

sodás útján. Ennek az útnak nem feltétele a tisztánlátás, nem feltétele a tudás, nem feltétele semmi. A kérdések megfogalmazása, a válaszok keresése is már maga az út.

Nem kell, és nem érdemes várni a megvilágosodást. Lehet és kell is egy lépést tenni: merni ránézni a dolgokra és nézőpontot váltani.

Nem kell arra várnunk, hogy megvilágosodjunk. Nem kell előbb megértenünk valamit, és majd akkor... Nem távoli nagy dolgok rejtik magukban a válaszokat. Azok bennünk vannak! Ám a „bennünk” nem azt jelenti, hogy mi vagyunk a középpont. Hiszen pont ez a problémánk és ebből az én-központúságból kell kilépnünk. A „bennünk” az egységet, a mindenben benne rejlő közöset jelenti.

Jézus és mi

Mindent azonnal behelyezünk a saját világunkba.

Jézus – a Biblia tanúsága szerint – nem arról beszélt, hogy neki legyen jó, vagy ő hogyan lehetne jó. Nem az „én jó vagyok” és a „nekem legyen jó” vízióját adta az emberiségnek.

Mi mégis így értelmezzük.

Nem arra mutatott mintát, hogy önmagunkat hogyan valósítsuk meg, és arra törekedjünk, hogy a világ jónak lásson, és ezzel kitűnjünk. Nem azt a képet mutatta fel, hogy mindent birtokolni akarjunk. Nem azt mutatta meg, hogy egyéni érdekek mentén határozzuk meg magunkat, nem azt, hogy alá-fölérendeltségben éljünk, nem azt, hogy jóra és rosszra osszuk a világot, nem azt, hogy másokra kényszerítsük az akaratunkat, nem azt, hogy ítélezzünk, minősítsünk.

Olyanok akarunk lenni, mint Jézus, de nem élünk úgy.

Úgy akarunk hozzá hasonlóak lenni, hogy közben minden maradjon úgy, ahogy most van – főként magunkra figyelhessünk, minden úgy legyen, ahogy mi akarjuk, ahogy nekünk és mi szerintünk jó, minden vágyunk kielégüljön, mindenünk meglegyen és mindenünket megtarthassuk, amit már megszereztünk.

Kincs

Mindannyian keresünk, kutatunk. Ráadásul tulajdonképpen mindannyian ugyanazt keressük, kutatjuk. A problémánk azonban abból adódik, hogy nem jó helyen. A külső világban keressük, és ott – mivel ez a formák és az anyag világa – csak időlegesen találjuk meg. Ez az időlegesség hajt egyre tovább minket az újabb és újabb szellemi, érzelmi és anyagi kielégülés keresésére. Miközben mindezek mögött meghúzódik az, amit valóban keresünk.

Olyan ez, mint egy kincsvadászat. A kincsvadász is azért indul el, hogy megleglje a kincset. Azt gondolja, hogy a kincs lehetőséget biztosít számára. Lehetőséget a meggazdagodásra, arra, hogy megvásárolhassa azt, amiről úgy véli, hogy a hiányát pótolja, vagy hogy elismerést gyűjthessen be, ami embertársai körében valahova helyezi őt. A valódi célja azonban ezen túl van, bár erről lehet, hogy ő ott akkor mit sem tud.

Mi is tudjuk, hogy ott a kincs, még térképünk is van hozzá. Keressük, kutatjuk, megyünk az úton, ami oda visz, és közben annyira megszállottjává válunk a keresésnek, hogy nem vesszük észre a nyilvánvalót, hogy már rég ott van, amit kerestünk. Mi azonban egy általunk kitalált és megoldásnak vélt dolgot keresünk, és abban

bízunk, hogy ha majd meglesz, akkor megeljük azt a boldogságot, amit szintén kitalálunk magunknak.

Az ÉLET – a valódi kincs – pedig ott van mindeközben, és arra vár, hogy végre észrevegyük. Pillanatonként megmutatkozik mindenben, a fákbán, növényekben, az úton szembejövőkhben, a találkozásokban, az ÉLET ezer jelében, sőt ha jobban figyelnénk, abban a csendben is, ami bennünk van. Az az elképzelés, amit hordunk magunkban, az a kép, amit látni akarunk, azonban nem hagyja, hogy mindezt a csodát meglássuk és megéljük. Nem látjuk, ami ott VAN!

Mire érdemes figyelni?

Ne arra figyeljünk, hogy hogyan legyünk jók! Hiszen ez nem más, mint egy folyamatos vágyakozás. Vágyakozás egy elérhetetlennek tűnő állapot felé, ami így kitölt mindent, és elzár bennünket a pillanat valóságától, csodáitól. Sokkal érdekesebb arra figyelni, hogy milyen csodálatos dolog az ÉLET, mennyi lehetőséget rejt, és hogy ez a lehetőség nem csak bennem van elrejtve, hanem minden élőben, így aztán minden pillanat, minden találkozás lehetőség és kapu ennek a csodának a megnyilvánítására!

A folytonos elvárás magunk felé, az az adott pillanatnak nem a „tökéletes megélése”, hanem annak „tökéletlen létrehozása”!

Változtatás-elfogadás

Folyton vágyunk valamire, akarunk valamit, még többet, még jobbat, vagy éppen még kevesebbet. Folyton mások akarunk lenni. Minősítünk, kritizálunk.

Japánban a nők fehéritő krémet használnak, mert a fehér bőr az előkelőség jele. Mi barnítjuk magunkat.

Minden reklám, minden üzlet a más-ról szól, a többről, a jobbról.

Érdemes lenne elgondolkoznunk azon, hogy állandó jobbítási, változtatási szándékunk mögött mi húzódik meg... Mit is jelent az, hogy jobbnak kéne, kell lennie valaminek, valakinek? Azt, hogy most rossz? De ki szerint, és kinek? És mi lenne a jobb? Ki határozza azt meg?

A legnagyobb változás talán pont az lenne, ha nem akaránk változtatni, nem változtatnánk, hanem elfogadnánk.

Talán maga az elfogadás változtatná meg a világot.

Együtt-érzés

Az „együtt érzek veled” gondolata önmagában egy lépcsőfok ahhoz képest, hogy magamat érzem. Ugyanakkor benne rejtőzhet az elválasztás, leválasztás is. (Amenyiben az ÉN érzek együtt veled, az ÉN nagyszerűségemet emeli ki.)

Az együttérzés a bennünk lévő közös érzékelését jelenti és nem az elkülönülést.

A tudás nem egyenlő a gondolattal vagy az ideával. A tudáshoz jelenleg mély és fájdalmas tapasztalásokon keresztül vezet az út. Az akadályok leküzdése erősíti meg a hitet és az egység élményét.

Együttérzés nem alakulhat ki érzés nélkül, valamint annak megtapasztalása és megértése nélkül, hogy mindenki – ugyanúgy, ahogy én is – megszenved vagy megszenvedett valamit, és hogy ugyanazon út egy szakaszán áll vagy halad.

Minden tapasztalat az élet egy darabkájának tapasztalata. Annyi szín, annyi forma, annyi kis csoda, ahányan voltunk, vagyunk és leszünk. Nincs olyan élet, aminek ne lenne értelme, hiszen mindannyian az ÉLET meg-

nyilvánítói vagyunk. Mitől lennék én több, mint bárki más?! Ha többnek gondolom magam bárkinél is, pont a teremtés csodáját kérdőjelezem meg. A teremtés csodáját, ami azt mondja, hogy minden a helyén van, minden úgy jó, ahogy alapvetésében van. Ez persze nem zárja azt ki, hogy az úton a tapasztalások és a már megélt dolgok kapcsán ne lennének előrébbhaladók. De ez csak annyit jelent, hogy akik előrébb tartanak, azok ezzel a tudással rendelkezve segíthetik, felemelhetik a többiek állapotát. Ez nem jelent kiválasztottság-tudatot, vagy feljebbállást. Hiszen ez pont nem az. Ez a „minden és mindenki egy” tudása, ami elfogad és megért. Megérti, hogy minden szenvedés ennek a nem tudásából ered.

Az új gondolkodásban nem jelentkezik az elkülönültség érzése – az együttérzés így, ebben a formában értelmezhetetlenné is válik.

A valódi együttérzés, vagyis a SZERETET – a minden létezővel való egység élménye.

Egyesítés – híd

Az elme és szív összekötése.

Tudatosítani az érzéseket (életet) és érezni (élni),
amit tudunk.

Tudást vinni az életbe, és életet vinni a tudásba.

(Férfi-női energia egyesítése.)

Mit jelent embernek lenni?

Ha feltesszük ezt a kérdést, majd kicsit elmélyítjük magunkban, akkor azonnal ráébredhetünk legalább egy, mindannyiunkban közös dologra. Hiszen azt a tényt, hogy mindannyian az emberiség tagjai vagyunk, és a másik is – akivel ugyan lehet, hogy gondunk és bajunk van – ember, bárhogyan szeretnénk is, nem tagadhatjuk le. És ugyebár ez már önmagában is közös.

És ez nem is olyan kis dolog, mint elsőre látszik... Talán érdemes tovább is mélyíteni a kérdést, hátha meglátunk még egy-két izgalmas dolgot...

Szúnyog

Egy egészen apró lénnel, egy szúnyoggal való találkozásom keresztül tudom talán legjobban leírni, elménk egyik alapvető állapotát.

Félelmetes élmény volt...

Éjszaka... Zümmögés, zümmögés és zümmögés... Szúnyog... Megőrülök... Meg kell ölnöm!...

Nem csak magában ez az érzés volt rémisztő, hanem igazán az a tudatállapot, amibe kerültem. Nem tudom meddig tartott... Nem is ez a lényeg.

Képtelen voltam másra figyelni, csak az volt bennem, hogy NEKEM EZ NEM JÓ, nem bírok aludni, nem bírom a zümmögést... Ahhoz, hogy ez ne legyen, semmilyen más dolog nem jutott eszembe, csak az, hogy meg kell ölnöm... mert ENGEM zavar, NEKEM nem jó!

Ami félelmetes volt, hogy ebben az állapotban nem láttam semmilyen megoldást, más lehetőséget, sőt gyakorlatilag semmi mást nem láttam, csak azt, hogy NEKEM, nekem nem jó...

Aztán egyszer csak megjelent bennem, hogy... Jézusom! ...Mit csinálok?

...És vannak emberek, akik mindig ebben élnek! – Ebben a „nekem hogy jó”, illetve „hogyan nem jó” állapotban. Ebben az állapotban tényleg nem lehet látni semmi mást...

Teljesen kitölti az elmét!

Kinek a viszonya?

Ki lát milyennek?

Énünk, illetve amit annak gondolunk (öreg vagyok, szép vagyok, csúnya vagyok, okos vagyok stb.), tulajdonképpen azonosulások halmaza, melyeket gondolatokból, viszonyulások és ítéletek alapján alakítunk ki magunkról.

Mindig újra akar épülni, hiszen élni akar, így újabb és újabb gondolatformákon keresztül újra és újra fogalmazza magát. Ha keletkezik egy repedés, azonnal reagál és újra betölti azt. (Például most már vékony vagyok, vagy most már tudatos vagyok és így még okosabb, még különlegesebb vagyok, most már spirituális vagyok stb.).

Jelenleg gondolatformáinkkal azonosítjuk magunkat. Ki vagyok én? Kinek látom magam? Kinek, minek, milyennek szeretném látni, láttatni magam? Kiről vagy miről mit gondolok?

Kapcsolataink alapja egy nézőpont – az enyém. Viszonyunk az adott személyhez, tárgyhoz, helyzethez, egy (gyakran erős érzellemmel is átszínezett) gondolat, egy vélemény – az enyém. Tehát minden, amit gondolunk magunkról, valakiről vagy valamiről, viszonylagos. Része csak az egésznek – töredék.

Hány világ közepe van?

Belső érzékünk tudja mi a helyes, mi a jó. Tudja, hogy a szeretet és a jó akarása – vagyis a jóakarat – az az érték, ami mentén haladni lenne érdemes. A megvalósításnál azonban történik valami. De mi?

Az, hogy magunkat tekintjük a középpontnak. A szeretetről, a jóról, a rosszról mi gondolunk valamit, és bennünk alakul ki valamilyen kép arról, hogy mit is jelent ez. Természetes, hogy mivel miből indul ki, azt tartjuk jónak, rossznak, amit mi annak látunk. Saját élményeink, gondolataink, viszonyaink határozzák meg a világunk képét. Ez így természetes. Nem is kell elvetni ezt a képet, nem kell minősítenünk magunkat, csak itt és most egy pillanatig adjunk esélyt annak, hogy a világ közepe nem én vagyok. Ebben a pillanatban máris kilépünk a megszokott gondolkodásmódunkból, és teret adtunk a „lehet ez valahogy máshogy is” gondolatának.

A realitásokban gondolkozóknak is nyitott az út a megszokott kerékvágásból való kilépéshez. Hiszen ha én így gondolom, akkor valószínűleg a másik is a saját szemszögéből nézi a világot. De ha ez így van, akkor hány világ közepe lehet? Annyi, ahányan élünk ebben a pillanatban a Földön – és a személyek folyton változnak is, hiszen pillanatonként születik és hal meg valaki. Tehát, ha eljárszunk pusztán csak ezzel a logikus gondolattal, akkor is arra juthatunk, hogy valami nem stimmel.

Amikor a gondolkodásról van szó, akkor az egyik első dolog, ami eszünkbe jut, hogy mindenki másképp gondolkodik. Ez tény, de az is tény, hogy mindenki gondolkodik. És ha ez így van, akkor talán feltételezhetjük, hogy van bennünk valami közös, talán még odáig is elmerészkedhetünk, hogy a dolgok összefüggnek, és egységet alkotnak. De ha így van, akkor talán elengedhetjük az eddigi én-központúságunkat és ránézhetünk úgy a dologra, mintha azt az egész szempontjából néznénk. Máris kicsit más jelentést nyer a jó illetve a rossz. Hiszen amit az előbb még jónak gondoltam a magam szempontjából, az a másiknak nem jó, és amit ő annak gondolt, az lehet, hogy nekem nem lenne az.

És itt feltehetjük a kérdést: mi lenne az adott helyzetben mindenkinek jó?

Nézőpontváltás

Miért bántjuk és öljük egymást, miért nem megérteni akarjuk a másikat, az ő világát? Miért nem vesszük észre, hogy mindenki jót akar? Csak máshogy.

Ha bárkit megkérdezzünk, mit szeretne, nagy valószínűséggel – ha nem is konkrétan – a válaszai magukban rejtik annak a vágyát, hogy szeressék, elfogadják, odafigyeljenek rá. Olyan világot szeretne, ahol béke van, szeretet, ahol megbecsülik.

Akkor mégis miért van ez a sok harc, félelem, rosszindulat ilyen erővel jelen? Ha mindenki erre törekszik, miért élünk így, ahogy élünk? Ha mindenki ugyanarra vágyik évezredek óta, hol lehet a gond?

Talán ott, hogy mindenki a saját szemszögéből nézi azt a világot, amiben élni szeretne. A világ aszerint lenne jó és szép, ahogy én elképzelem, ahogy én gondolom. A közepén Én állok. Nekem legyen jó, engem szeressenek, fogadjanak el stb.

Mi lenne, ha a gondolkodás kiindulási pontján változtatnánk?

Mi lenne, ha én fogadnék el, szeretnék, figyelnék oda a többiekre, becsülném meg a másikat, teremtenék békét?

Csak úgy egyszerűen tisztelném a másokban az embert?!

Átalakuló kérdés

*Saját magamon át látom a világot, (az egységet),
vagy az egységből látom a világot, saját magamat...?*

Éljük hétköznapi életünk. Aztán egyszer csak – talán valami krízis kapcsán, talán csak úgy, esetleg egy esemény, egy találkozás kapcsán – egy hang megszólal bennünk, és onnan kezdve azt érezzük, valami megváltozik, valami furcsa dolog nem hagyja, hogy az eddig annyira megszokott módon lássuk a világot. Valami megkérdőjelezi bennünk az eddigi tevékenységeink, reakcióink értelmét.

És elindulunk a hang felé, amely nem hagy nyugodni. Feltesszük a kérdést, hogy „ki is vagyok én?”. És elindulunk az önmegismerés útján. Keressük, kutatjuk a választ, nagyon sok energiát és időt fordítva önmagunk megismerésére, hibáink kijavítására.

És mégis, valami még mindig nem működik.

Miért?

A „ki vagyok én?” kérdés mindenképpen közelebb visz az élet megértéshez. Ugyanakkor ez a kérdés – ha célunk a valódi megértés –, egy ponton túl magában rejthet egy csapdát is.

A csapda pedig önmagunk megismerésének öncélú mivoltában rejlik. Az öncél – ami egy ideig ugyan visz

az úton, de egy idő után beszűkít –, a saját életem saját magáért való jobbá tételét jelenti itt.

Ha tovább szeretnénk lépni, akkor meg kell értenünk, hogy az „ismerd meg önmagad” nem saját magam (vagy közvetlen környezetem) folytonos boncolgatására, jobbá tételére vonatkozik.

A delphoi intellem valójában a legbelső, mindannyiunkban közös, a minden létező mögött meghúzódó minőség (az ÉLET, az EGY, a CSEND, vagy ki miként nevezi) megismerését, elfogadását jelenti.

Az egyik segítség az öncél meghaladásához, a jó kérdésfeltevésben rejlik. A mi az élet, mi a halál, mit jelent embernek lenni, mi a célja létezésünknek, és mi az emberiségnek – típusú kérdések tágabb teret nyithatnak a megértéshez.

Ha megértjük, hogy minden mindennel összefügg, ráébredhetünk, hogy az a kérdés, hogy „ki vagyok én?”, önmagában egy ponton túl értelmezhetetlen. Ráébredhetünk, hogy azon egyedi tulajdonságok, energiák, amelyekkel rendelkezünk – és amelyeket önismeretünk során már megismerhettünk – a nagy egész részei. Ráébredhetünk, hogy ezek tulajdonképpen a legeslegbelső, a mindenkinben közös kibontakoztatását, megnyilvánulását segítik.

A „ki vagyok én?” kérdés értelme így átalakul, és előtérbe kerül a szolgálat, amire hivatva vagyunk.

Élet-öröm

*Helyzeteket, problémákat teremtünk,
hogy tudjuk, hogy vagyunk.*

Mindennapjainkat helyzetek és problémák sora, majd azok megoldása teszik ki. Ezeken keresztül vagyunk képesek megnevezni magunkat, ezekkel azonosulunk, illetve ezt nevezzük az életünknek, sőt magának az életnek.

De az ÉLET valóban ez? Problémák halmaza?

És egyáltalán valósak ezek a problémák?

Nem lehet, hogy problémáinkat mi magunk gyártjuk, teremtjük?

Ma a szenvedés – a mély érzelmek, a drámák, a megélt tragédiák, a nehéz munkával megszerzett javak (és itt kulcsszó a „nehéz”) – határozzák meg létezésünket.

Amit ma értékesnek tartunk, amögött mindig van valami súly, nehézség.

(Például mély kapcsolatnak nevezzük azt, amikor valakivel hosszan és gyakran tudunk beszélni a szenvedéseinkről, gondjainkról, bajainkról, képesek vagyunk elmerülni ezekben a problémákban – együtt szenvedünk.

De valóban ez a mélység? Vagy talán az is lehetne az, ha megengednénk magunknak, hogy ne ezekben, hanem az ÉLET csodálatos voltában merüljünk el?)

Jelenleg a szenvedés, a fájdalom indít az együttérzésre, ez adja most a közös hálót, a közösség-érzést.

Lehetne ez az öröm, a boldogság, a béke érzése is.

Mi lenne, ha csak egy percre megfordítanánk az eddig használt képletet, és azt tudnánk gondolni, hogy az ÉLET maga csodálatos és gyönyörű! És mi azt a hatalmas ajándékot kaptuk, hogy ennek a csodának részesei lehetünk, sőt mi magunk is megnyilvánítjuk (megnyilváníthatjuk) ezt a csodát!

A világ fantasztikus és sokszínű! Annyi, de annyi szép és jó dologgal van tele! Erre figyeljünk! Ezt erősítsük!

Mi lenne, ha a probléma-központúságból átlépnénk az öröm-központúságba?

Mi lenne, ha ÖRÖM-ben élnénk, az ÉLET-ÖRÖM-ében?

És mi lenne (lehetne), ha mindezt a gondolatot és képet nem csak egy percre tartanánk itt...?

Képes-ség

Ha meglátjuk, hogy gondolatformák (minták) szerint élünk, akkor már azt is látjuk, hogy képesek vagyunk, kilépve magunkból, máshogy máshonnan is látni, és eszerint újragondolni a dolgokat. Tehát képesek vagyunk mást teremteni, vagyis teremtő képességünk van.

Mindez erősítheti elfogadási képességünket is, hiszen megláthatjuk, hogy a többi ember is ugyanígy, gondolatformák szerint él. Legfeljebb – sőt nagy valószínűséggel – más az alapja, mint a miénknek.

Az önzés világa nem számolható fel önzéssel

*Gonoszság nem létezik, csak önzés,
illetve ki nem látás magunkból,
a magunk igazságából, a magunk köréből.*

Folyamatosan falakat építünk magunk köré. Nem merünk ráhagyatkozni arra, amit pedig legbelül érzünk, hogy minden mindennel összefügg, nem létezhet egymás nélkül, hogy egyek vagyunk, csak más-más megnyilvánulásban, összetételben, és hogy ugyanannak az EGY ÉLET-nek vagyunk a részei.

Rajtunk múlik, hogy ez az élet milyen. Ha önzően éljük, elmondható, hogy önző. Ha önmagunkat az egységbe helyezve szemléljük, és aszerint cselekszünk, akkor világunk önzetlen, szeretettel teli lesz. Tulajdonképpen már az is, csak nem veszünk róla tudomást, nem eszerint élünk, és így újragyártjuk, teremtyük a szenvedést és a problémákat.

Ebben nincs semmi lila köd. Ez maga a valóság.

Az egy-ség színei

Az ÉLET csodálatos! Formák, színek játéka!

Itt a Földön, az anyag világában, ez az EGY ÉLET sok-sok formában mutatkozik meg. Sok-sok darabkára (különböző élet-formákra) bomlik szét, de mindig megtartja belső egységét. Mint a fehér fény, ami ha megtörik egy prizmán, színekre bomlik, de megtartja fény jellegét.

Egyéni színeink ennek az EGY-ségnek a színei.

Mi emberek folyamatosan ennek az egységnek az újbóli megélésére törekszünk.

Ez a törekvés állandó és közös bennünk. Igazán erre vágyunk. Mindenki ezt keresi mindenben (van, aki még tudattalanul és van, aki már tudatosan). Ezt keressük magunkban, kapcsolatainkban (párkapcsolat, család, barátságok), közösségekben, a természetben, a tárgyasult világban.

Tulajdonképpen az egység újbóli megélését, boldogságát keressük.

A problémánk az, hogy a különbözőségekre koncentrálnunk, és nem erre a közösre.

Igaz, hogy látványra, érzetre nagyon különbözőek vagyunk, nagyon mások a gondolataink, érzelmeink, más az alakunk, a formánk, de mindannyiunknak vannak gondolatai, érzelmei, és van alakja, formája. Különbözőségeink pont azt bizonyítják, hogy milyen sokszínű a világ. Nem a különbözőség a lényeg, hanem a sokszínűség. Mi minősítjük így vagy úgy a dolgokat, mi viszonyulunk hozzájuk valahogy – ez okozza, hogy tőlünk különbözőnek látunk mindent. Minden, ami a világon van, külön-külön kis csoda, az ÉLET megnyilvánulásának csodája, ünnepe.

...Ha különbözőségeinket nem különbözőségnek, hanem sokszínűségnek látnánk...

...Ha a másik életét, gondolkodását, érzelmeit nem minősítenénk, csak a sokszínűség egyik színeként látnánk...

Mindenkiben jelen van a jó akarása. Erre kell koncentrálni, ezt kell erősíteni, ezt kell kibontani, kibontakoztatni.

Ha a közösben hiszünk, az EGY-ségben, akkor azt keressük és látjuk meg mindenben, ha a különbözőségben, akkor azt.

MEGOSZT-ÁS

Birtoklás

Céltévesztés

Változtatás

Mit jelent
egy ezres?

Túlburjánzás
-hiány

Gondolatok
a pénzről

Új
kommun-
izmus

Cserealap-
alap csere

Merjünk

Birtoklás

Ahhoz, hogy éljünk, nem szükséges birtokolnunk.

A birtoklás határozza meg egész mostani létünket.

Ha tudatosul bennünk mindennek a pillanatnyiséga, meglátjuk, hogy mindent csak időlegesen tarthatunk magunknál. Ha hinnénk, hogy minden itt van és a rendelkezésünkre áll, akkor valami megváltozna. Ráébrednénk, hogy ahhoz, hogy éljünk nincs szükségünk arra, hogy birtokoljunk. Pusztán arra, hogy a rendelkezésünkre álló dolgokat jól használjuk. Ettől helyreállhatna az áramlás, ami tulajdonképpen az ÉLET maga.

Jelenlegi problémáink egyik forrása az anyagi források öncélú hasznosítása, kisajátítása.

A „minden itt van” nem arra vonatkozik, hogy amink van, azt tartjuk meg. Ez pont azt jelenti, hogy nincs miért birtokolnunk!

Magunk köré vonunk egy kört (ki mekkorát – én, család stb.). Ami bekerül a körbe, azt nehezen engedjük ki, legfeljebb „átváltjuk”. (A pénzt beváltjuk lakásra, autóra.)

Ki nem engedünk semmit, csak csere alapon. Amink meg van, azt nem engedjük el, legfeljebb bővítjük a kört, tárgyaink, illetve úgynevezett „értékeink” körét.

Jelen világunkat a bizalmatlanság határozza meg. Nem bízunk magunkban, a másokban, senkiben. Ezért felhalmozunk, birtokolni akarunk. FÉLÜNK!

A szenvedés ellen védekezünk és a kitalált „életveszélyek” ellen, pl. élelmiszer vagy bármi más felhalmozásával. De ha itt most felhalmozunk és mindenki erre törekszik, akkor mi lesz...? A közös jó pont nem ezt a megoldást hozná, hanem a megosztásban találná meg a megoldást.

Céltévesztés

Megtanultuk az egyéni működés legtöbb módját. Ez már annyira működik, hogy félünk, hogy ha nem ezt csináljuk, akkor elveszítünk mindent. Képesek vagyunk megteremteni egyéni boldogulásunk szinte minden feltételét, és aki erre nem képes, azt a társadalomból kívülállónak tekintjük.

A pénz hihetetlen értéket kapott és céllá vált. Mindent ebben mérünk. A munka értéke és célja a pénz, és nem maga az az eredmény, ami a munkánk által születik. Ezért sokszor nem teszünk semmit a valódi cél érdekében. Csak ha azért pénzt kapunk. A pénz így gyakran a kreativitás ellenoldalává válik.

Életfeltételeink megteremtése már nem az ÉLET alapvető háttere, hanem cél. Cél, hogy mindenünk meglegyen. Legyen nagy házunk, autónk, utazhassunk stb. Mindezek nem az ÉLET-et, a teremtés lehetőségét szolgálják, hanem mi váltunk szolgálóikká.

Nem az a következő lépés, hogy mindezt megtagadjuk, hanem hogy a tapasztalatokra építve átfordítsuk.

Képességünket a teremtésre már megtapasztalhattuk, most átfordíthatjuk az öncélú teremtésből a közös cél érdekében történő kreatív cselekvésbe.

Változtatás

Egyetlen dolog van, ami valóban segítheti az elmozdulást az eddigi, jól megszokott (és csak részleges eredményeket hozó) módszereinktől. Ez a szemléletváltás. Amennyiben képesek vagyunk változtatni azon nézetünkön, hogy mi vagyunk a világ közepe, és a jelenlegi lehetőségeinkben az akadályainkat, az akadályainkban pedig a lehetőséget meglátni, hatalmas változások indulhatnak be a világban.

Problémáink megoldhatóak, ha saját magunkon kezdjük a változtatást. Azonban ehhez fontos a kiindulópont megváltoztatása is. A hangsúlynak az egyénből át kell helyeződnie a közre. És ezen a közön nem csak a kis közösségeket, hanem az emberiséget és az egész világot kell értenünk, amibe bele tartozik Földünk és egész világegyetemünk.

Jelenleg félelmeink irányítják döntéseinket. Félünk a változástól, változtatástól, mert abban hiszünk, hogy mindent itt és most kell megszereznünk és megtartanunk ahhoz, hogy életünk működjön, vagyis éljünk, túléljünk.

Az eddigi felhalmozás-szemlélet nem vezetett eredményre, hiszen folyamatos elakadást eredményez egész rendszerünkben, akadályt képezve a természetes áramlás előtt. Pedig minden itt van és rendelkezésünkre áll, csak a félelmeink miatt halmozunk fel.

Amennyiben képesek vagyunk belátni mindezt, és képesek vagyunk változtatni, hatalmas felszabadító energiát élhetünk meg.

A kicsiben elkezdett változtatás is hatalmas erőket képes megmozgatni.

Első lépésként például szembenézhetünk azzal, hogy bizonyos dolgokra valójában nincs is szükségünk... Ezekről aztán, akár önként, és azonnal le is mondhatunk...

Mit jelent egy ezres?

(... kísérlet ...)

Vegyünk magunk elé egy ezrest.

(Ha valakinek van kedve, bátran végezze el ezt a kísérletet! Szánjon rá 10 percet, írja le, ami eszébe jut, és csak utána olvasson tovább!)

Egy darab papír.

Mennyi mindent jelent, és mennyi kérdést vethet fel...

Valószínűleg az első megjelenő gondolatok arról fognak szólni, hogy mennyi pénzünk van. Mit lehet vele kezdeni, mire lehet költeni? Miért csak annyi van, amennyi van? Másnak miért van több, mint nekünk? Mit vennénk, mire vágyunk? Jó lenne, ha több lenne, és akkor mennyi mindent tehetnénk...

Gondolataink a birtoklás körül keringenek, a felhalmozás és a hiány körül. De engedjük most el ezeket a megszokott gondolatokat, és mélyüljünk el kicsit jobban...

Honnan került ide ez az ezres, és hova megy? Kié volt, kié most, és kié lesz? Szóval kié és meddig az övé? Ha az én kezemben van, az enyém, ha a tiédben, a tiéd?!

Ez az ezres jelenthet időt, lehetőséget és jelenthet kényszert, mert kevés, de lehet sok is...

Sok helyen hallhatunk, olvashatunk arról, tapasztalhatjuk, hogy nyomor van. És ez mit jelent? Milyen nyomor? Ott ez az ezres kevés lenne vagy sok?

Húsz-harminc évvel ezelőtt ugyanez a darab papír jelenlegi formájában semmit nem ért volna, az értéke viszont talán egy lakás havi bérleti díját.

Mennyit ér most? Milyen értéket képvisel? Minek az értékét mutatja? Az enyémet? A munkámét? Egyáltalán kit és miért tartunk értékesnek? Kit és miért tart a társadalom értékesnek? Ki határozza meg valaminek az értékét?

Mit nevezünk értékteremtő tevékenységnek? Milyen munkát végzünk? Hogyan viszonyulunk munkánk értelméhez? Mivel töltjük a napjainkat? Mi a felelősségünk ebben? Milyen választási lehetőségeink vannak? Látjuk-e a lehetőségeinket?

Hogyan határozza meg kapcsolatainkat a pénz?

Kitől, mitől és miért féltjük, amit megszereztünk, és mit kezdünk azzal? Megbecsüljük-e amink van (szeretteink, kapcsolataink, idő, tehetség, pénz stb.)?

Tehát mit szimbolizál a pénz?

Mit is jelent nekem, nekünk?

Lehet, hogy van valamilyen társadalmi közmegegyezés, esetleg egy csendben, a háttérben meghúzódó szerződés, ami értékmérőnek a pénzt teszi meg?

Mikor és hol született?

És ki írta ezt alá?

...

Túlburjánzás – hiány

Ha korunk betegségére, a rákra gondolunk, azt látjuk, hogy a rákos sejtek száma egy ideig csak lassú növekedésben van, majd hatványozottan növekszik. Ezért van az, hogy mikor valakit kivizsgálunk valamilyen jelentkező tünettel, gyakran még csak a betegség egy helyre korlátozott voltát diagnosztizálják, és a mérete is csak kicsi, azonban mire sor kerül az újabb vizsgálatra, már megdöbbenve tapasztalhatják, hogy jelentősen elterjedt. A rák népbetegség, ami nem véletlen. Szimbolizálja jelenlegi világunk betegségét is, az anyagi javakhoz való viszonyunkat (túlburjánzás-hiány).

Keresünk valamit, amiről azt gondoljuk, hogy az anyagban, a kézzelfogható dolgokban található meg, de valamiért mégsem leljük. Vágyunk folyamatosan kielégítetlen marad, hatványozottan nő, és ezzel együtt problémáink mértéke is, ami újabb hiányérzetet szül, melyet újabb anyagi gyarapodással kívánunk megoldani. Azt gondoljuk, ha pénzünk van vagy lenne, minden megoldódna, ezért hajtjuk azt. Gyakran olyan munkákat vállalunk el, melyekben nem leljük örömlenket, majd ezt az örömtelenséget pótolni próbáljuk valami szórakozással, valami függéssel, amihez természetesen újra pénz kell.

Vannak, akik abban lelik örömüket, hogy sok pénzt keresnek, és ezt költhetik. De mire? Minek? És minek az árán? Nem nézzük, hogy milyen tevékenységből származik a pénz. Nem gondolunk arra, hogy gyakorlatilag teljesen felesleges dolgokat vásárolunk. Csak a név miatt egy-egy tárgyra tízszer annyi pénzt adunk ki, mint ami annak – ha egyáltalán van neki – az értéke. Haszontalan dolgokat gyártunk, vásárolunk, mindezt a boldogságunk reményében. Ördögi körben vagyunk, miközben nem vesszük észre, mennyit rombolunk, és min gázolunk át, csak és kizárólag a saját boldogságunk nevében.

Hogyan beszélhetünk egyáltalán szegénységről, pénzhíányról, ha a boltokban egy cipő ára húsz-ötvenezer forint lehet, és van, aki megveszi. Hogy beszélhetünk pénztelenségről, amikor egy-egy ember naponta képes elszórni több tízezer forintot. Hogy lehet, hogy éhezhetnek emberek (gyerekek) egy országban, ahol egyetlen óvoda százmillió forintot kér az EU-tól felújításra, és meg is kapja azt. Hogy beszélhetünk bármilyen hiányról, ha az ember bemegy Budapest központjába, és úton útfélen vendéglátóhelyekbe ütközik, amelyek tele vannak vendéggel, és a sör ára akár hat-hétszáz forint is lehet, az ételek és a borok égbeszökő áráról már nem is beszélve. Hogy lehet, hogy elfogadjuk, illetve észre sem vesszük, de talán ami még inkább igaz erre, tudomást sem veszünk arról, hogy mindazt, amit mi a pénzünkért élvezhetünk, más emberek valószínűleg soha nem tehetik vagy vehetik meg (vagy ne adj isten, esetleg szinte éhbérért épp ők állítják azt elő).

Persze ez nem azt jelenti, hogy ne lenne ezeknek a dolgoknak is létjogosultsága. De ha mindez nem érhető el mindenki számára (és ez lehetetlen is), akkor érdemes lenne elgondolkozni azon, hogy mi az, ami valós igény, és mi az, ami már luxus, és kárára van bárkinek is, így tulajdonképpen mindannyiunknak.

Hogyan és meddig lehet fenntartani így a világot? A formák szétesnek. Fizikai létünk véges, maga a fizikai lét véges.

Persze erre az a válasz, hogy pont ez az – egyszer élünk, hát éljünk jól! De ha még valamiért el is fogadjuk a dolog első felét, akkor is kérdés az, hogy jól élünk-e? Ha jól élünk, miért nem elég, amink van, miért kell még, miért kell több? A válasz erre megint csak az, hogy azért nem élünk jól, mert még nincs meg, amire vágytunk.

De mikor lesz meg? Mikor leszünk (vagyunk) ELÉG-edettek? Mikor leszünk (vagyunk) boldogok?

Ha majd elvégezzük az iskolákat? Ha majd meglesz a diplománk? Ha majd esetleg a második is? Ha lesz párunk? Ha férjhez megyünk vagy megnősülünk? Ha gyerekekünk lesz? Ha elválunk? Ha majd lesz jó munkahelyünk, ahol sok pénzt keresünk? Ha még több pénzünk lesz? Ha lesz lakásunk? Ha majd még nagyobb lakásunk lesz? Vagy ha majd nyugdíjba megyünk? ...?

MIKOR?

Gondolatok a pénzről

Az az állítás, hogy nincs, nem igaz – legfeljebb nem nálunk van, nem mi birtokoljuk.

Felfoghatnánk úgyis, hogy minden közös tulajdon. Csak pillanatnyilag van nálunk (embereknél), mi rendelkezünk „róla”, „vele”. Mi kaptuk az egészet, ránk lett bízva, őriznünk kell (de ez nem birtoklást jelent).

A csere gondolata a lineáris gondolkozást képezi le (ok-okozat). A pénz új szemléletű megközelítése pedig az organikus (jobb agyféltekés) gondolkodást – a dolgok összefüggéseit értő (így a lineáris gondolkodást is magában foglaló) gondolkodást, rálátást, megértést.

A jelenkor egyik ideája a „kapcsolat”. A pénz az anyagi síkon ezt szimbolizálja. A pénz kapcsolat ember és ember között, az ember és a világ egyéb részei között.

Értéket képvisel. „Szerződés”-en alapszik, ami összeköt bennünket.

A pénz materializálja (láthatóvá teszi), le-KÉP-ezi mindenkori gondolkodásunkat, az egymáshoz és a világhoz fűződő viszonyunkat. Jelenleg ez a leválás, az egyéni érdekek táplálása, a birtoklás, a gyűjtés, a felhalmozás. Mindez félelmeinket mutatja.

Függünk tőle, nem minket szolgál, hanem mi szolgáljuk „ő”.

Pillanatnyilag beszilárdít egy struktúrát. A feloldás csak újfajta szándékkal – jóakarattal – lehetséges. Amennyire jelen van a cselekvésben (gondolatban) ez az energia, annyira nyilvánul meg a világban. A kulcs, formát adni ennek a saját életünkön keresztül.

Az, hogy mire és hogyan használjuk, megmutatja ideánkat és vágyainkat is (enyém legyen – birtokoljam, győzelem, elismerés, az én tudásom, fejlődésem, saját érdekek stb.). Ugyanakkor lehet a helyes (jól működő) emberi kapcsolatok manifesztációja, megjelenítése is.

Tehát nem mindegy a használat módja és célja sem.

Egyre gyakrabban halljuk, hogy a pénzt spiritualizálni kell. Ez igaz, de nem mindegy az sem, hogy ezen mit értünk. A spirituális cél nem egy konkrét célt jelent, illetve nem szabad azzal összekeverni (spirituális tanfolyamok, ezoterikus tanítás, gyógyítás stb.). Magát az áramoltatást, az egység megjelenítését, a „használat” minőségét, az egyensúly helyreállítását jelenti.

A „spiritualizmus” fejlődést jelent. És itt már nem az egyén fejlődéséről van szó, hanem az emberiségéről. (Önzetlenség – az EGÉSZ java, az egyéni érdek helyett.)

A pénznek ezt kell szolgálnia. Átirányítani e cél szolgálatára. A jóakarat eszközévé kell tenni. Előre vivő ideák kidolgozására, megjelenítésére lehet és kell használni. Olyan formák létbe-hívására, teremtésére, életre hívására, melyek megnyilvánítják az egységet, láthatóvá teszik ezt a minőséget!

Az egységben gondolkodás maga is egységet teremt.

Szellem anyaggá válva
Anyag szellemmel átítatva

Új kommunizmus

Miért hagyjuk, hogy szétválasszon minket,
ami össze is köthetne?

Gyakran láthatunk éhezõ kisgyereket az utcán, a világ-hálón vagy akár a tévében. Felmerül bennünk a kérdés, hogy lehet ez, mi lehet az ok? Azonnali reakciónk valami olyasmi, hogy kevés az ennivaló, vagy hogy a szülei nem tudnak mit adni neki, mert nincs mibõl. De igaz ez így? Ha a szülei nem is tudnak, más se tudna enni adni neki? És tényleg nincs elég ennivaló? Ha a jelenséget nem önmagában vizsgálánk, hanem a nagy egészben, akkor rögtön láthatnák, hogy a probléma nem így létezik. A dolog egy hálózatban, az EGY-ségbõl szemlélve, pillanatok alatt megoldható lenne.

A problémákat általában egy törésvonal mentén határozzuk meg. A kérdésre, hogy miért történik így és így valami, mi az ok, általában nem a dolog egységben vizsgált helyzetébõl adjuk meg a választ, hanem valamilyen tünetet nevezünk meg. (Például nincs pénz, idõ, lehetőség.) Ezek a saját korlátaink, amiket azért látunk így, mert nem vesszük észre, hogy mindez rendelkezésünkre áll, ha egy tágabb rálátásból szemléljük a világot és a benne rejlõ lehetőségeket. Innen nézve a problémák nagy része nem is létezne. De most pont azért vannak, mert kizárólag a magunk kis világát látjuk, és annak határaihoz nagyon is ragaszkodunk. Amink van, amit birtokolunk, az kizárólag a mienk. Hogyan is oszthatnánk meg másokkal, hiszen akkor identitásunkat,

helyünket a világban, elért „eredményeinket” kéne feladnunk. Az az abszurd az egészben, hogy ha a saját határainkat kiterjesztenénk, akkor a lehetőségeink is – a problémák megoldásakor – sokkal tágabbak lennének. Mivel azonban mindannyian őrizzük ezeket, így amikor valami gondunk adódik, saját teremtet világunk fordul ellenünk. Lehetne ez nagyon másképp is.

Gondolhatnánk azt, hogy minden csak időlegesen van nálunk, nem tulajdonunkat képezi, hanem épp az adott időszakban szolgál minket, az EGÉSZ-et, az ÉLET-et. (Ha például lakhelyünkre egy élettérként tekintenénk, ami azt szolgálja, hogy ÉLNI tudjunk és tenni azt, ami a dolgunk, és megszerzését nem egész életünk céljaként kezelnénk, akkor máris nem az tenné ki életünk nagy részét, hogy görcsösen törekszünk annak megszerzésére, fenntartására és birtoklására.) Erőnk és energiánk jelentős részét valami közös dolog teremtésére is fordíthatnánk. Egy olyan világéra, amire most vágyunk, de tenni érte nem merünk, mert félünk. Félünk elengedni, amink van, amit megszereztünk.

Ez persze nem a kommunizmust jelenti, különösen nem a régi formáját, hanem a tudatosan átlátott és megértett megosztást. Nem az a probléma, hogy van valamink, hanem, hogy görcsösen ragaszkodunk hozzá. Nem használjuk, hanem „ülünk” rajta. Nem hiszünk, és így nem látjuk, hogy a teremtet világ értünk van, és mi vagyunk érte, így abban mindaz, amire csak szükségünk lehet, benne van. Ha egy adott pillanatot, vagyis a jelent, a most-ot meglátnánk a maga teljességében, rájönnénk, hogy minden itt van, rendelkezésünkre áll, legfeljebb nem birtokoljuk, nem a miénk, de alapvetésében sem-

miből nincs hiány a világban. Az áramlás, vagyis az ÉLET akadályá jelenleg éppen az, hogy mindenki a magáénak gondol valamit, aki pedig nem birtokol, az pont erre törekszik.

Mindez nem csak az anyagi dolgokra vonatkozik, hanem tudásunkra, kapcsolatainkra is. Ezeket is mind árucikknek gondoljuk. Gyakorlatilag mindenre úgy tekintünk, mint cserealapra, mint valamire, amiből pénzt lehet csinálni, vagyis valami olyan dologként kezeljük, ami azért érték, mert valamihez juthatunk általa. Ezért gyakran a problémák megoldása elakad, hiszen miért adjak valamit oda „ingyen”, ha pénzt, vagy bármi mást, számomra „hasznosat” is kaphatok érte. Miért segítsék valakinek, miért adjam a tudásom, ha akkor és ott nem kapok érte cserébe semmit?

Ha a pénzre, mint érték-teremtőre, mint valamit támogatni képes energiára tekintenénk, a helyzet megváltozna. (Ha például valakit munkájában azzal támogatnánk, hogy amit tesz, azt értékeljük, és azáltal, hogy pénzt adunk neki, elismerjük, valamint lehetőséget biztosítunk számára, hogy minden gond nélkül végezhessen ezt a tevékenységet, és ezáltal mások is hozzájuthassanak valamihez, amit ő tud, tesz, akkor megélhetnénk, hogy valami jó részesei vagyunk.) Ha mindenki támogató energiaként látná és használná a pénzt, és nem félne annak elvesztésétől, és emiatt saját lehetőségeinek beszűkülésétől, akkor egy egészen másmilyen világban élhetnénk.

Egyre többen látják meg, hogy az a világ, amit létrehozunk, így nem lesz működőképes. De a válasz nem abban van, hogy szüntessük meg, vagy új formában, de ugyan olyan céllal alkossuk újjá a pénzt, hanem abban, hogy hogyan használjuk, mire fordítsuk, milyen világ teremtésén dolgozzunk általa. Jelenleg egy hierarchikus világ építésére fordítjuk, ahol, aki pénzzel bír, az följebb áll annál, akinek kevés van, az pedig följebb áll annál, akinek nincs. Az hoz döntést a világ dolgairól, azé a hatalom, aki birtokol. Ő dönti el, mi a jó és mi a rossz. Akinek kevesebb van, az arra törekszik, hogy ez ne így legyen, ő is azt gondolja, hogy ha pénze lenne, akkor nagyobb hatalommal, döntési jogkörrel rendelkezne. Ezt a rendszert nem kizárólag a pénzzel bírók tartják fent, hanem azok is, akik úgy gondolják, hogy ennek hiányában ők kevesebbek. Ha mindezt máshonnan lennének képesek nézni, egyszer csak minden szereplő rájönne, hogy ő pont nem erre vágyik, hanem valami egész másra. Szeretetre, egységélményre. Minden, amit teszünk, annak éppen ez a legbelső mozgatórugója. Csak nagyon egy síkon, az anyagi világon keresztül látjuk a megvalósulását. Akinek pénze van, az azt gondolja, hogy ezzel megveheti a boldogságot, amire legbelül vágyik. Akinek nincs, az azt gondolja, ez az eszköz hozzá. De egy ponton mindenki elkezd szorongani. Vagy a pénz elvesztésétől vagy a hiányától vagy a kapcsolatok megszűnésétől, beszűkülésétől, ami az értékek felborulásából adódóan kialakul körülötte. A vágyott egységélmény nem tud kialakulni, csak időlegesen. A hiány érzése állandóan jelen van. És ez nem abból adódik, hogy van-e pénzünk vagy nincs, hanem abból, hogy ez a gondolkodásmód elzár minket a forrástól, az ÉLET-től, egymástól.

Cserealap – alap csere

Nagyon sok új dolog jelenik meg a világban, ami új kihívásokat is hoz. Gyakran találkozunk azzal, hogy a kihívások pont az eddigi megoldási módjainkból fakadnak. Az új helyzeteket a régi megoldásokkal akarjuk kezelni.

Az egyik ilyen kihívás az értékhez, a pénzhez és a munkához való viszonyunk.

Sokan ébrednek rá, hogy az a munka, amit eddig csupán a megélhetés miatt végeztek, számukra nem megfelelő, nem hasznos. Sőt, nem hogy nem hasznos a társadalom és így az egész számára, hanem kifejezetten káros. Vannak olyanok is, akik azt érzik, tehetségesek valamiben, de nem tehetik meg, hogy azt csinálják, amit szeretnének. Nagyon sokan olyan munka elvégzésére kényszerülnek, aminek semmi értelme, így saját életüket is egy ponton teljesen értelmetlennek találják. Sokan éreznek rá, hogy a világban az a típusú jólét, amire a többség törekszik, nem fenntartható és szeretnének kiszállni a mókuserékből, amiben élnek, élünk.

A mai – egyébként magunk által kialakított – életmódunk azonban, ezt szinte teljesen lehetetlenné teszi. Hiszen meg kell élni, számlákat kell fizetni stb. A pénzhez és így a munkához, az értékhez való jelenkori viszonyunk szinte kilátástalanná teszi azok életét, akik válto-

zásban, változtatásban vannak, vagy hisznek valamiben, és meg is szeretnék azt valósítani. Sokan ugyan elindulnak ezen az úton, majd megint csak szembetalálják magukat azzal, hogy jó-jó, de miből élek meg, miből valósulhat meg az az álom, amit szolgálni kívánok. Ekkor újra előkerülnek azok a megoldási módok, amik a hagyományos gondolkodásból születnek, hiszen valahonnan pénzt kell szerezni! Ilyenkor általában az történik, hogy valaki vagy feladja az álmát, vagy elmegy újra dolgozni valahova, amihez ugyan lehet, hogy semmi köze, de ahonnan jön majd a pénz ahhoz, amit igazán szeret csinálni. Esetleg létrehoz egy alapítványt és pályázni kezd, amivel egy újabb ördögi körbe kerülhet. Persze vannak, akik egyiket sem választják, kilépnek a társadalmi elvárások rendszeréből és elvonulnak valahova.

De miért kell ennek így lennie?

Miért ne lehetne, hogy ezt az új jelenséget új szemlélettel oldjuk meg?

Mindenkinek értékes a munkája. Különösen, ha ő is annak tartja. Vannak, akiknek erre már kialakított keretek állnak rendelkezésükre (tanárok, bankárok, mérnökök, utcaseprők stb.). De vannak olyan tevékenységek, amikre azonban még nincs ilyen kialakított keret. És az is előfordulhat, hogy akik az adott tevékenységet végzik, nem akarnak betagozódni az eddigi keretekbe (nem akarnak függeni senkitől és semmitől), vagy nem akarnak kizárólag csere alapon működni – tehát úgy, hogy valakitől közvetlenül kérjenek pénzt a munkájukért, tevékenységükért, hivatásukért. Sok oka lehet ennek is. Akár az, hogy az illető tudja, hogy a másiknak nincs

pénze, de szüksége lenne arra a dologra. Akár az, hogy maga a tevékenység nem olyan, amiben létezhet a cse-realap. Vagy akár az, hogy valaki pont úgy látja, hogy a jövő nem ez, és azért a szemléletbeli változásért dolgozik, ami majd ezt tükrözi vissza.

A csere alapú gondolkozásunk egyidejű a pénz megjelenésével. Annyira beépült a gondolkodásunkba – a közgondolati hálóba (a köz-tudatba) –, hogy azt gondoljuk, nem is lehet ez másképp.

De miért ne lehetne? Miért ne lehetne a pénzt támogató energiaként kezelni? Miért ne helyezhetnénk a működésünket más, új alapra?

Miért ne lehetne új gondolkozásunk alapja az egység, az ember, az emberi értékek? Miért ne lehetne, hogy az érték valóban értéket jelentsen? Miért ne gondolkozhatnánk ezen az új értékrenden alapuló társadalmi rendszerben? Vagy ha már abban gondolkozunk, miért ne próbálhatnánk meg aszerint élni már most?

Merjünk!

Merjünk ÉLNI!

Ne pusztán az anyagi világgal azonosítsuk magunkat,
legyünk azonosak magunkkal, az ÉLET-tel!

Merjünk nem betagozódni a világ jelenkori elvárásrend-
szerébe!

Ne megéljünk, hanem ÉL-jünk!

Ne a „ha majd lesz...” elv szerint éljünk!

Ne haldokoltassuk magunkat az anyagi világ súlya alatt!

Ne HALOGASSUK az életet, hanem éljük!

Élvezzük és használjuk az ÉLET adta lehetőségeinket!

Lássuk meg a lehetőséget!

Merjünk a belső hangunkra, a szívünkre hallgatva
teremteni! Merjünk alkotni, kreatívak lenni!

Hozzuk felszínre mindazt MOST, ami bennünk van!

Így tud/fog megszületni az a világ, amire legbelül vá-
gyunk, az a világ, amivel és amiben igazán azonosnak
érezzük magunkat!

KÖZÖS-SÉG

Közös-ség érzése

Vannak, akik saját problémájukon keresztül jutnak el a közösséghez.

Vannak, akik megérik, hogy a problémájuk másokkal is közös, és az összefogásban látják meg az erőt. Vannak, akik valamilyen hiányból indulnak el, és vannak, akik másokon szeretnének segíteni.

Érzünk valamit belül, ami azt súgja, hogy az élet több annál, hogy én egyénileg hogyan boldogulok, több annál, hogy én jól éljek, meglegyen mindenem. Ez az érzés annak az érzése, hogy nem csak én létezem – van valami, ami több nálam, több az én életemnél.

A közös-ség érzése mindannyiunkban ott van.

Mindannyian ezt keressük. Csak lehet, hogy még nem tudatosan.

Felelősség

Ma még a „felelősség” szó hallatán megjelenhet valamilyen súly, súlyosság képzeete bennünk.

Felelősség... felel a tetteiért, felelős a gondolatiért, felelős valamiért stb. Gyermekkorunk iskolai élménye is kapcsolódhat a felelősség szóban rejlő felel szóhoz. Fel szólít a tanár, felelnünk kell, számon kérnek...

A felelet jelenthet azonban válaszadást is...

A felelősség szoros kapcsolatban áll döntéseinkkel. Milyen szándék vezet? Mi mozgatja, mi a mozgatórugója cselekedeteinknek? Mi határozza meg a döntésünket? Az önzés (egyéni érdekek, valamilyen érzelem – pl. düh stb.), vagy valami nagyobb – az egész szempontja?

Mai világunkban talán a legnagyobb kihívás és a legnagyobb felelősség az önzés leépítése.

A felelősség gondolata gyakran nem gyengíti, hanem erősíti az énünket. ÉN FELELŐS VAGYOK!

Amíg az mozgat, hogy ÉN vagyok felelős, addig ugyan-
azt, azt az én-ből kiinduló mintát követjük, amit eddig,
csak kicsit magasztosabb formába ágyazva.

Én felelős vagyok a Földért...

Én felelős vagyok érted...

Én felelős vagyok a tetteimért... stb.

Ezek a mondatok feltételezik az én hatalmam, amivel
kialakul egy alá-fölérendelt viszony. Ha felelős vagyok,
akkor hatalommal is rendelkezem. Hatalmasnak, hata-
lommal bírónak gondolom, látom magam.

Az „én felelős vagyok” sugalmazhatja azt, hogy a másik
(mások) persze nem e szerint él(nek). Ez falat építhet
közénk, emberek közé.

Előfordul, hogy éppen a felelősség felvállalása az a fal,
amit mi magunk építünk a valódi feladatunk elé, és gát-
ként működtetjük azt. (Pl. belátható, hogy nem tehetem,
hiszen felelős vagyok a megélhetésért, anyagi életün-
kért, a családjáért, munkámért...) Mentségként használ-
juk, hogy ne kelljen felvállalni azt, amit azért legbelül
érezünk, vagyis valami olyat, amit nem csupán magun-
kért, vagy a közvetlen hozzátartozóinkért, hanem a nagy
egész érdekében kellene tennünk.

Talán éppen ezen falak fel nem építése lehetne a valódi
felelős gondolkodás?

Gyakran a félelem irányítja a felelősségérzetünket.

A jelenlegi környezetvédelmi mozgalmaknak nagy része az ember (kisarcolt jólléte és életszínvonala melletti) életben maradásáról szól. Ez irányítja a cselekedetek jelentős részét, nem pedig a Föld megbecsülése, gazdagítása, a vele való együttműködés. Az egyoldalú kapcsolatból át kell lépni az együttműködésbe. Ehhez alázatra és tiszteletre van szükség.

Az önmagunkért vállalt felelősség akkor nyer igazi értelmet, ha úgy tekintünk magunkra, mint az egész részére.

Ami az egyesben van, az van az egészben, és így végső soron minden egyes ember felelős az egész világért.

Ha a döntéseink az ÉLET tiszteletéből, az EGY-ségbe vetett hitből indulnak ki, a felelősséget nem súlyként, hanem a világunkkal való azonosságként fogjuk megélni.

A felelősség súlya megszűnik, ha a felelősséget együttműködésként értelmezzük, együttműködésként mindannyiunkkal, az egészszel, ha feleletként értelmezzük a kihívásokra, meglátva az okokat és okozatokat.

Társadalmi kérdések

Mit jelent az, hogy társadalom? Kik alkotják a társadalmat, kik hozzák a szabályait? Mit jelent az, hogy társadalmi elvárás? Ki dönt valami helyességéről vagy helytelenségéről? Nem mi emberek, mindannyian vagyunk a társadalom – én, te, ő, mi? És ha mi vagyunk, akkor ki mit vár el kitől? Kik hozták azokat a szabályokat, törvényeket, amelyek szerint élünk, és amelyek többsége ellen lázadunk? Mit várunk el és ki várja azt el, de legfőképpen kitől, mitől várjuk mi el, hogy jobb legyen a világ? Mit teszünk mi ezért?

Együtt gondoljuk

A társadalmi konvenciók világa és az ebben való részvétel tulajdonképpen a feloldódás egyik fajtája. Része vagyok az egésznek. Hiszen „mindenki” azt gondolja, amit én is. Létrehoztunk, hozunk valami KÖZÖS-et.

Ezért fogadjuk el, hiszen „könnyűvé” teszi az életünket. A teljes abszurditás, hogy pont nem ez teszi azzá, hanem a feloldódás, az „együtt gondoljuk” élménye. De mi a szabályokkal, a „közmegegyezéssel” kialakított szabályokkal, gondolatformákkal azonosítjuk ezt a könnyebbséget.

Pedig pont a mögöttes dolog a lényeg: a KÖZÖSEN gondoljuk ugyanazt. Tulajdonképpen igazán ebben oldódunk fel, csak nem ezt látjuk, nem ezzel azonosulunk.

Nem a gondolat tárgya, hanem a KÖZÖSEN a kulcs!

Közösségi önismeret

*Minden, a világban létbe hívott dolog önálló
lényként is tekinthető, saját lélekkel, személyiséggel.*

A jövő „pszichológiája” a közösség-pszichológia, vagy inkább közösség-lélektan.

Ugyanúgy, ahogy az utóbbi időkben kifejlődött és megerősödött az önismeret, szükséges – és a következő lépés ez is kell, hogy legyen – a köz-, közösség-ismeret megjelenése és megerősödése is. Ez nem azonos az egyén közösségben betöltött szerepének a vizsgálatával (de ez a vizsgálat természetesen része lehet annak).

Ez az új megközelítés azzal a kérdéssel foglalkozik, hogy az adott közösség hogyan képes leginkább a fejlődés szolgálatába állni. Mik az erősségei, gyengeségei, mi a feladata, és ezt az együttes képességüket hogyan tudják legjobban kamatoztatni.

A kulcs abban van, hogy az adott közösség önmagát egy egységnek tekintse – mint egy egyén –, így szemlélje, vizsgálja magát, és eszerint találja meg helyét, szerepét az EGÉSZ-ben...

Globalizáció – Magyarország

A „minden egy” nem azt jelenti, hogy egy valamit le kell másolni, ami már megvan, vagy annak a képére kéne formálnunk magunkat, a világot. A „minden egy” azt jelenti, hogy saját egyediségünkől kiindulva, azt kibontva építjük fel (nyilvánítjuk meg) az „új” egységet.

Félreértelmezzük a globalizációt.

A kozmopolita lét nem az önfeladást kellene, hogy jelentse. A globalizációra (internet, angol nyelv, jólét, üzleti élet, uniós pályázatok, beruházások stb.) való illetén törekvés az út egy lépcsője lehet, de semmiképp nem végcél.

Magyarország problémáinak egy része is abból adódik, hogy másol és nem önmagából építkezve járul hozzá az egészhez (nyugati minta, „amerikai álom” stb.). Ez számunkra, magyarok számára, így egy az egyben egy idegen világ – csakúgy, mint a szocializmus volt –, amiben nem érezhetjük jól magunkat. Érdemes lenne újragondolnunk, mik országunk, nemzetünk mélyebb rétegei, értékei? Kik vagyunk, mire építhetnénk? (Természetesen ezen nem a „mi vagyunk a világ közepe” típusú gondolkodást kell érteni.)

Ha valamire fókuszálunk, akkor az megvalósul, illetve amire fókuszálunk az meg is valósul. Így aztán nem mindegy, mit tartunk a középpontban.

Eddig mindig valami ellen fogtunk össze, így gyakorlatilag mindig valaminek az ellentétét valósítottuk meg, ezzel megölve azt és nem építkezve annak tanulságaiból, lehetőségeiből. A valami ellen való cselekvés abból nyeri erejét, hogy valamit, ami eddig volt, rossznak minősít. Eddigi célunk a JOBB élet volt. Ehhez mindig valamit rossznak kell látnunk. A jobb mindig valaminek a javítását jelenti, hiszen feltételezi, hogy valami rossz.

Új fókusz, új közös célt kell találnunk!

Talán pont nekünk, magyaroknak, Magyarországnak jutott az a szerep, hogy egy fajta híd legyünk. Híd legyünk a Kelet és a Nyugat között, híd a pénz és a kreativitás között, híd a fizikai és a szellemi világ között. ... Ehhez a híd-szerephez van meg minden adottságunk. Hiszen itt találkozik össze a két kultúra minálunk – így láthatjuk, megélhetjük mindkét világ előnyeit, hátrányait. Mi magunk is megéljük ennek konfliktusát, hiszen mi magunk is folyton valaminek az ellentétében élünk, mindig ellentétet teremtünk (gondoljunk csak történelmünkre, politikai életünkre).

De nem kell ennek feltétlenül így lennie, hiszen a végletek és ellentétek világa azt az ajándékot is adhatja, hogy látjuk ezeket, és képesek lehetünk harmóniát teremteni köztük. Márpedig ha az összekötést és nem a szétválasztást választjuk, akkor megteremthető a harmónia.

Ha nem végletekben gondolkodunk, hanem a közösben és az összekötésben, megtaláljuk megfelelő helyünk a világban, helyünket, amellyel nemcsak magunkat, hanem az egész emberiséget szolgálni tudjuk.

Nő világ

Gyakran találkozunk ma azzal a nézettel, hogy a világnak a női minőség erősítésére van szüksége. Ennek eredményeként a nők vezető szerepre törnek (feladva eredeti minőségüket), férfi feladatokat vállalnak, férfiasodnak. A férfiak pedig nőiesednek.

De valóban erre lenne szükségünk, és így?

Az alapgondolkozásunk jelenleg férfi energiával telített, így a megoldásaink mindig ebből születnek. (Maga a fenti gondolat – a női minőség erősítése – is alapjában férfi energia.)

Állandó cselekvési kényszerben vagyunk. Mindig tenni akarunk valamit. Magunkért, a családukért, a világért. Elé akarunk menni valaminek. Meg akarunk oldani valamit. El akarunk érni valamit. Mindig újabb célunk van. Folyton jobbítani akarunk. Ezek férfi energiák, amik nagyon fontosak és nélkülözhetetlenek az élethez. A probléma abban áll, hogy jelenleg szinte kizárólagosak.

Mindez nem tud helyet adni az elmélyülésnek, a ráhangolódásnak, a ráhagyatkozásnak, az elfogadásnak.

Mindenkinek, férfiaknak és nőknek egyaránt ezzel van ma dolga, erre van szüksége. Szükségünk van a ráhan-

golódásra és ráhagyatkozásra a nagyobb „hatalomra”, az ÉLET-re, annak törvényire.

Ez egy áldott állapot, a csend és béke állapota. Az ebből születő cselekvések is ilyenek lesznek, tudatosak, mélyről jövők.

Amikor ez megtörténik, az tulajdonképpen már a két energia (női és férfi) összefonódása, egyesülése.

A jövő új társadalma nem a mostani eltörléséből vagy átalakításából, újjáépítéséből születik, hanem mély megértésből, ráhangolódásból, elfogadásból.

RAJTUNK ÁLL

Milyen életet szeretnénk élni?

Ezen a kérdésen jól tetten érhető a jelenkori gondolkodásunk fő vonala. Tesztelhetjük is magunkat!

Hiszen ha ezt a kérdést tesszük fel, általában az emberek többsége ma még magára gondol. A válasz pedig valószínűleg saját életére, anyagi, kapcsolati jóllétére vonatkozik.

Az előremutató és ebből az új szemléletből fakadó gondolkodás azonban az, ha a kérdésen azt értjük, hogy milyen életet képzelünk el itt a Földön mindannyiunk számára.

Igen

A valami ellen való lét megöl valamit.

Jelenleg valamihez képest gondolkozunk, tesszük a dolgokat.

A tagadásnak helyet kell adnia a valami mellett való kiállításnak! Az IGEN-nek!

Jóakarát

– a feltételektől mentes és cselekvő szeretet

Elkülönülés helyett összekötés, egy-esülés.

Mit jelent a jó és a rossz fogalma? Ki jó? Ki rossz? Mi jó és mi rossz? Ki döntötte, dönti ezt el? Kinek jó vagy rossz valaki vagy valami? Mikor cselekszünk helyesen? Kinek a szemszögéből helyes ez? Ami most jó, az mindig az? Ami most rossz, az mindig az? Van olyan, hogy jó vagy rossz ember? Van olyan hogy jó vagy rossz cselekedet?

A jó akarása, a jóra való törekvés mindannyiunk része, mindannyiunkban benne rejtőzik.

Érdemes ezt a fogalmat – az elmélyítés és jobb értelmezhetőség érdekében – kettéválasztani.

Az akarat – többé-kevésbé egyértelmű. Akarni valamit, az itt azt jelenti, hogy „legyen”. Vagyis ebben az összefüggésben magát a cselekvést jelenti, a teremtet.

A jó azért nehezebb dolog, mert tudatunkban automatikusan összeolvad a rossz fogalmával. De itt nem erről van szó.

A jó most itt a közöset, a mindenkinek jó-t jelenti. Azt, ami nem az egy-én szempontja, hanem az egészé.

A jó itt azt a nézőpontot jelöli, ami mindenkinek a javát figyelembe veszi. Vagyis azt a szándékot, ami a legmagasabb jóra való törekvés a legtöbb ember számára.

Tehát a jó-akarat nem egy csöpögős érzelem. Nem az „én jó vagyok”-ból indul ki. Nem ítélkezik, nem minősít, nem kritizál, nem különbözteti meg a jót a rossztól.

A jóakarat tehát a nagyobb egész szempontjából való cselekvést jelenti. Éppen ezért elég gyakran előfordul, hogy megsért bizonyos egyéni érdekeket.

Megnyilvánulásának csupán egyik módja, hogy érzékenyek vagyunk a nehézségekre, és segítő szándékkal állunk neki azok megoldásának. De a jóakarat megnyilvánításához nincs szükség problémára. Sőt, használatával pont az lenne elérhető, hogy ne alakuljanak ki problémák.

Egy idea – jelen esetben a jóakarat ideája –, úgy tud élővé válni, terjedni, ha aszerint gondolkodunk, élünk és cselekszünk.

Ami kicsiben megvalósítható, az nagyban is.

Bármi, ami megvalósul ebben a szellemben, az már jelen van a világban és terjedni képes.

Köz-szolgalat

Valószínűleg, akik ezeket a sorokat olvasták, már tudatában vannak, hogy van valami más, több, mint amit a jelenlegi világunk mutat, mint amiben és ami szerint jelenleg élünk.

Nagyon sokan vagyunk, vannak így.

Jó, ha tudjuk ezt, és jó, ha tudatosítjuk is ezt, hiszen ez plusz erőt adhat mindannyiunknak.

Nagyon különböző utakon járunk, az élet nagyon különböző területein működünk, és nagyon különböző szinteken értjük meg, fogjuk fel a világot. (Ebben semmiféle minősítés nincs, egyszerűen máshol tartunk, és ez tény.)

Vannak köztünk olyanok, akik már ráébredtek, hogy a világ EGY, vagyis organikus egész. Magukat és az emberiséget ennek az egésznek részeként fogadják el. Ezen tudás szerint tudatosan hozzák meg döntéseiket, e szerint, erre törekedve élnek. De vannak olyanok is, akik ezt még csak érzik, de nem tudják. Sőt lehetnek olyanok is, akik még csak nem is érzik, cselekedeteiket azonban az önzetlenség, az egyéni érdekek meghaladása határozza meg.

Tulajdonképpen olyan ez, mint egy hálózat, egy láthatatlan háló. Egy olyan hálózat, melynek tagjai nem is feltétlenül ismerik egymást, lehet, hogy soha nem is találkoznak. Vannak akik csoportokba szerveződve végzik feladatukat, de akad köztünk olyan is, aki önállóan tevékenykedik. Sőt sokan úgy tagjai, hogy nem is tudnak róla.

Ennek a hálózatnak az az újszerűsége, és a „különlegessége”, hogy ez soha nem válhat egy szektává, nem alakulhat a kiválasztottak egy csoportjára. Hiszen „tagjai” a köz javáért dolgoznak, a közjót szolgálják.

Ennek a hálózatnak a gondolkodási mód, az ÉLET-hez való viszony adja az alapját.

...És szerencsére ez a hálózat folyamatosan bővül...

Lehetséges módszerek

Az alábbi néhány felismerési, elemzési módszer segíthet a váltásban, szándékaink tisztázásában, életünk újra értelmezésében.

Megállás

Ha utunkon tényleg előre szeretnénk jutni:

Első lépésként, álljunk meg!

Fura lehet ez a kijelentés így, ebben az összetételben. De pont ez a kulcs a dologban. Hiszen jelenleg állandóan valahonnan valahova el akarunk jutni. Célunk folyton a fejlődés, úgy egyénileg, mint társadalmilag, gazdaságilag stb.

És persze félünk a végtől... Ám, itt meg tud valami fordulni... Itt, amikor el merjük engedni, amiről azt gondoljuk, hogy a biztonságunkat adja, illetve bármit, amit eddig gondoltunk valamiről!

Tehát álljunk meg! Mindegy, hol tartunk, mi van körülöttünk, bennünk. Állítsuk meg a lendületet, ami visz minket...

Legyünk (a) csendben!

Itt ebben az állapotban bármi megtörténhet, lehet, hogy tényleg megvilágosodunk, és minden egy pillanat alatt a helyére kerül, de ha nem ez történik, akkor sem kell elcsüggedni.

Az, hogy megálltunk, már egy fontos fordulópont az életünkben. Ez a pillanat, a megállás pillanata létrehozta a kizökkenést (a múlt mókuskerekéből), és helyet teremtett valami újnak, valaminek...

Munkahipotézis

„Minden egy, minden energia és minden, ami világunkban van, ennek az egynek a megnyilvánulása.”

Ha munkahipotézisként elfogadjuk ezt az elvet és mindent elkezdünk innen szemlélni, vizsgálni, és kérdéseinket behelyezzük ebbe az összefüggésrendszerbe, más válaszokat kaphatunk, mint az eddigi én-központú gondolkodásunk által. Segíthet eligazodni az élet nagy kérdéseiben, így hétköznapijainkban is.

Ha kilépünk az „én életem” bűvköréből, és átlépünk a „mi mindannyian” szemléletbe, és eszerint az új szempont szerint látunk rá az életünkre, akkor az eddigi probléma-központú világunk is új értelmet nyer. Ez megváltoztatja az életünkhöz, az ÉLET-hez való viszonyunkat, új értelmet adva annak.

A jelen fénye, a jövő reménye és a múlt tapasztalata

A jelen fényében, a jövő reményében látni rá a múltat, és annak tapasztalataiból eszerint tanulni, továbblépni.

Helyezzük középpontba a jelent. Vizsgáljuk meg, mi a helyzet itt és most!

A jelen helyzetből milyen lehetséges jövő épülhet az eddigi megoldási modelljeink alapján (analogikusan és logikusan is kikövetkeztethető jövőkép)?

Ha így megy minden az útján (a megoldási módok nem változnak), mi lehet az eredmény? És ez egyezik-e a reménybeli jövőképünkkel?

Ha nem...

Milyen más, új, friss szemléletű megoldás lehetséges, illetve szükséges? Mik azok a lépések, amelyeken változtatni lehet és kell (kis lépések, távlati és nagyobb távlati lépések)?

(Ez a módszer gyakorlatilag annak a felismerésére épül, hogy folyamatosan újateremtjük a múltat, és nem annak tanulságaira építve hozunk létre valami újat. Annak a belátásán alapszik, hogy ha ugyanazon megoldási módszereket választjuk újra és újra, amik elvezettek a jelen helyzethez, és nem változtatunk az alapon, akkor törvényszerűen újra csak ugyanoda juttatnak majd, mint eddig.)

Megfigyelővé válás

Bárki képes megfigyelővé válni, vagyis önmagán túl lépve rálátni a dolgokra. Személyes érintettség- és reakciómentességgel, az összefüggések megfigyelésével.

Ehhez nem kell megvilágosodottnak lennünk, nem kell várnunk senkire és semmire.

Ehhez csupán annyi kell, hogy a személyeket, akikkel kapcsolatba kerülünk, a történéseket, eseményeket ne saját magunkon keresztül szemléljük, ne helyezzük bele a saját viszonyrendszerünkbe. Ne ítélkezzünk, és ne minősítsünk senkit és semmit.

Próbáljuk meg magunktól függetlenül szemlélni a dolgokat. (Ez így elsőre egy „hideg, rideg” állapotnak tűnhet, pedig ez a szeretet és az elfogadás állapota.)

Amikor megfigyelő állapotban vagyunk, akkor gyakorlatilag a jelenben, a MOST-ban vagyunk. Hatásoktól mentesen, a pillanatban jelen levő dolgok minősítése és értékelése nélkül.

Jelenleg az életünk, a világ eseményeit általában két szinten vizsgáljuk.

Az első a *történések szintje*. Kivel mi történt? Milyen találkozások, történések vezettek az adott esemény bekövetkezéséig? Hogyan zajlott le konkrétan az esemény? Ez tulajdonképpen a látható, leírható, „mérhető” dolgok világa. Az eseményeket általában ezen a szinten szoktuk

elmesélni. (Hétköznapi életünkben ez a hírek, a tudományos kutatások területe.)

A második a *tudat szintje*. Mit érzünk, gondolunk? Milyen érzelmi, gondolati viszonyulásunk van az adott történéshez? Változott-e ez az esemény során/kapcsán, és ha igen, hogyan? Ez a láthatatlan érzelmi és gondolati térben történetekkel foglalkozó szint. (A szemléletmódok, a pszichológia, az önismeret területe.)

Ma már egyre gyakrabban és mélyebben vizsgáljuk a történetek érzelmi, gondolati, „lelki” hátterét. A saját érzelmi, gondolati hátterünket, a saját viszonyrendszerünkön keresztül.

De van egy harmadik szint is, ez a *megfigyelő szintje*. Az események tőlünk (viszonyainktól, viszonyulásainktól) független, az ÉLET törvényei szerint való vizsgálatának a szintje. A „terv”, a „nagy egész”, a világ egészének a szintje. Innen nézve – miért volt mindez szükséges? Az adott esemény, történés milyen ok-okozati láncba illeszthető? Hol a helye a nagyobb egészben? Mi a szerepe a fejlődés szempontjából? Ez az összefüggések világa, amit akkor látunk meg, amikor az eseményt kiemeljük a saját viszonyrendszerünkéből.

Ez a harmadik szint általában is segítségünkre lehet. Hiszen, ha nem csupán saját életünkkel, az abban megjelenő problémákkal foglalkozunk, hanem kilépünk a világba, és annak megismerésére, az összefüggések megértésére szánjuk energiáinkat, akkor máris átkerültünk egy tágabb nézőpontba!

Hála

És végül, de nem utolsó sorban itt van a hála.

Ha hálásak vagyunk azért az életért, amit születésünkkor kaptunk, egészen másképp viszonyulunk mindenhez.

Ha ajándéknak tekintjük, ajándéknak, ami hatalmas lehetőségeket rejt magában, és melyeket mi bonthatunk ki és használhatunk fel valami szép és jó dolog, valami érték teremtésére és mindezt az egész javára fordíthatjuk, egészen más értelmet kap életünk. Ha örülünk ennek a lehetőségnek, ha örömben, az ÉLET örömében élünk, és képesek vagyunk ezt az örömet másnak is átadni, egészen új perspektívák nyílnak meg...

A sodródás vége

Eddig sodródtunk saját fejlődéstörténetünkben. Most már nem így van.

Nem ment fel minket a nem tudás! Hiszen olyan korban élünk, ahol minden információ, minden ismeret a rendelkezésünkre áll!

Tudatunk fejlődése lehetőséget nyit arra, hogy rálássunk az ÉLET valódi mivoltára. Lássuk, hogy nincs mitől félnünk. Lássuk, hogy az önálló egyénné válás csupán egy lépőkö volt, most már átléphetünk a következőre, vagyis átléphetünk önmagunkon, a nagy egészbe helyezve magunkat.

Rendelkezésünkre áll a rálátás, a megkülönböztetés és a szabad akarat ajándéka is!

Most, hogy fontos döntési helyzetben vagyunk, mind-ezen eszközökkel „muszáj”, hogy tudjunk jól élni!

Rajtunk áll, mit teremtünk, és milyen szándékból.

Előttünk áll saját jövőnk, az emberiség és a FÖLD jövője!

Minden tudati váltás, változtatás fontos és előrevivő!

Az igazi változás azonban az, amikor eszerint is élünk és cselekszünk.

Így tehát az a legfontosabb – a világ és mindannyiunk számára –, hogy mit teszünk MOST, hogyan, milyen elvek és értékek szerint élünk. Tehát, hogy ÉLJÜNK!

Összefog(lal)ás

Úgy hiszem, érték- és mértékegység-váltásra van szükségünk. Az alap megváltoztatására.

Ma a pénz, a jólét, az önzés, az érdekek a meghatározói, értékmérői életünknek, ezek jelentik az alapot.

Ha az ÉLET, az EMBER, az EMBERI MÉLTÓSÁG lesz az alapérték, nem fordulhat majd elő az, ami ma még valamiért elfogadott. Az, hogy emberek éheznek, szenvednek, boldogtalanok. Az, hogy küzdenünk kell bármiért, ami pusztán az EMBER-ség okán mindenkit megillet.

Ha alapérték az ÉLET, az EMBER, akkor a másokban is tiszteljük az ÉLET-et, az EMBER-t. Különbözőségeink nem elkülönítenek egymástól, hanem értékké válnak.

Minden máshogy működik, ha nem érdekek, hanem EMBER-ségünk, EGY-ségünk mentén működünk. Ha ez az alap „norma”! Tulajdonképpen érthetetlen is miért nem így van!

Ha ebben hiszünk, eszerint élünk, ez valósul meg!

Így aztán...

Erre szeretnék biztatni és hívni mindenkit!

Értékeink újra felfedezésére, láthatóvá tételére. Összefogásra, a „minden egy” szemlélet megerősítésére; egy – ebből a szellemiségből születő – az emberre, az emberi csodára, az ÉLET ünnepére, örömére épülő világ megálmodására és megvalósítására.

EGY-SÉG-re

Önéletrajz

Szüleim – akiknek mérhetetlen hálával tartozom az életért, amit általuk kaptam – születésemkor a Sáfrány Zsuzsa (pontosabban a Sáfrány Edit Zsuzsanna) nevet adták nekem.

Életem első szakaszát Budapesten, egyfelől gyermeki boldogságban és szeretetben, másfelől felmerülő kérdések százával töltöttem. A gimnázium elvégzése után sok mindenben próbáltam ki magam. Dolgoztam „népművelő” segédként egy művelődési házban. Jelmezeket terveztem, illetve inkább készítettem amatőr színházak számára. Ezt követően egy nógrádi kis faluba költöztem, ahol közösségsszervezéssel foglalkoztam, kézműves és egyéb programokat tartottam, valamint belemerélyedhettem a vidéki élet rejtelseibe. Mikor ismét visszatértem a nagyváros forgatagába, Waldorf-óvónőképzésre jártam, de egy ponton világossá vált számomra, hogy nem ez az én utam. (És persze mindeközben folyamatosan lázadtam, lázadoztam... a konvenciók, a fennálló rendszer és mindenféle rögzültség ellen.)

1996-ban léptem be azon a bizonyos ajtón, ami eldöntötte további utamat. Ez az ajtó egy kreatív kézműves bolt ajtaja volt, de egy másik ajtó saját magamhoz és így az ÉLET-hez is egyben. Itt találkoztam valakivel, aki hitelességével, tudásával, az élethez való viszonyával új kapukat nyitott ki számomra, és úgy gondolom, sokunk számára. Innen kezdve egyre tudatosabban haladtam azon az úton, melyen addig csak bolyongtam. A bolt neve TÁRHÁZ volt, és valóban az volt. Tárháza volt a kreativitásnak, az alkotásnak, az alkotók és a bejáró emberek sokszínűségének. Ez a hely teret nyitott a művészetnek, az alkotásnak, az emberi kapcsolatoknak, önmagunk és az élet megismerésé-

nek, megtapasztalásának, a tanulásnak és az ÉLET nélkülözhetetlen elemeinek, az öniróniának és a humornak. Itt kezdtem el új módon használni a kreativitást is. Egyfajta művészetterápiás alkotó közeget hoztunk létre, önismereti foglalkozásokat tartottunk, és életre hívtuk a MI-TI-ÉN Társaságot. Amikor úgy döntöttünk, hogy a TÁRHÁZ mint forma már nem támogatja, hanem akadályozza (anyagi fenntarthatósága miatt) a munkánkat, bezártunk. Új utakat kerestünk. 2005-ben a társaságot – többedmagunkkal – alapítvánnyá alakítottuk, és ezen keresztül végeztük tovább a szemléletváltó tevékenységünket. Programokat, csoportokat szerveztünk.

Én úgy döntöttem, hogy mindemellett megpróbálom szociális területen is kamatoztatni tudásomat. Akkor úgy véltem, hogy ez az a terület, ahol a leginkább szükséges és használható tudás az akadályok lehetőségként való kezelése. Ennek megláttatása, a hit erősítése magunkban és a mindenkiben jelenlévő jóban. Részt vállaltam egy Anyaotthon megszületésében, de miután ráébredtem annak zűrzos anyagi hátterére, kiléptem ebből a folyamatból. Önkéntesként dolgoztam egy úgynevezett elfekvőben, ahol idős, az életből kifelé haladókkal beszélgettünk, foglalkoztunk, kézműveskedtünk (de leginkább persze tanultam tőlük). Majd elmentem Erdélybe, ahol a Dévai Szent Ferenc Alapítvánnyal dolgoztam. Árkoson segédkeztem egy anyaotthon beindításában. Több hónapos ott tartózkodásom alatt részt vettem a falu közösségi életének felélesztésében, értékeinek felkutatásában. Emellett bekapcsolódtam a sepsiszentgyörgyi anyaotthonban folyó és az ahhoz kapcsolódó munkákba. Onnan hazajőve a Magyar Máltai Szeretetszolgálat egyik anyaotthonában helyezkedtem el.

Az élet különböző területein szerzett tapasztalataim megerősítették és elmélyítették azt a felismerést, hogy a problémák lokális kezelése csak tűzoltás, ami gyakran el is fedi a kiváltó okot. Sokáig azt gondoltam, hogy a pénz rossz eloszlása a valódi ok, hiszen mindenki ettől szenved. Ma már úgy látom, hogy a problémánk pont az, hogy a megoldás kulcsát pusztán a pénzben látjuk. Szerintem valódi elakadásunk abban áll, hogy kizárólag ezt látjuk a problémánknak, és ezért itt keresünk a megoldásokat is.

Pedig a megoldás az emberben, mibennünk van!

Hiszen mi emberek együtt teremtjük azt a világot, amiben ezek a gondok, bajok létezhetnek. A valódi megoldást csak nagyobb összefüggésben lehet megtalálni. Megértettem, hogy kezünket nem le- vagy felfelé kell kinyújtani, hanem egymás mellett állva, egymás felé, egymásban az embert, az ÉLET csodáját látva, azt erősítve.

„Kapunyitogató” barátnőm ezéletből való távozása, valamint mindaz, amit az ÉLET-ről és általa tanultam és megértettem, 2010-ben ahhoz a döntéshez vezettek, hogy kilépjek a „munka” hagyományos világából és kizárólag (el)hívásomnak éljek. Annak a szemléletnek a terjesztéséért, megerősítéséért, ami úgy vélem, az ember, az emberiség, az ÉLET jövője.

Ennek a munkának a része ez a könyv – vagy inkább irományfüzér – is.

Az Olvasó(k) jegyzetei

Ez a könyv egy szellemiség terjedését és terjesztését szolgálja, úgy a benne foglalt gondolatokkal, mint önmagával is. Ezért az „ára” is ehhez illő: annyi, amennyit a Kedves Olvasó gondol, vagy tud szólni erre az „ügyre”.

A följánlott összeget nem csereértéknek, árnak, hanem támogatásnak – a szellemiség gyakorlatba való átültetését szolgáló munka támogatásának – tekintjük, s ennek szellemében is használjuk föl.

A támogatásokat köszönettel fogadjuk a MI-TI-ÉN Alapítvány számláján.

16200010-00130585, MagNet Bank

www.joakaratavilagban.hu

Úgy hiszem, az emberben, az emberiségben rejlő lehetőség ma még felfoghatatlan és kifürkészhetetlen számunkra. Nem látjuk és nem is kell látnunk ennek az útnak a végét. De érzékelhetjük a szándékot, ami közös utunkat vezérli.

Ez a könyv (írományfüzér) egy ideára épül, az emberiség által jelenleg megvalósítható ideára. Ez önmaga EGY-SÉG-ének a felismerése, életünk (az ÉLET) újraértelmezése. Úgy vélem, ez egy új – vagy inkább újra felfedezett és tudatosított – alapokra épülő társadalomban tud megnyilvánulni. Ezek az alapok pedig egészen egyszerűek: maga az ember, az emberi értékek, a szeretet.

Amikor szociális területen dolgoztam, egyszer megkérdezték, mit gondolnék sikernek. Azt válaszoltam: ha nem lenne munkám.

Sikernek, sikerünknek azt nevezhetjük, hogy ha a Földön béke, az ember jogán járó egyenlőség van, nincsenek éhezők és szenvedők, értelmét veszti a rászorultság fogalma, az ember többé nem árucikk. Mindenki iránt megbecsülés és tisztelet van. Az ÉLET virágzik.

Úgy vélem, ezek az emberiség, ember-ségünk valódi értékmérői...

